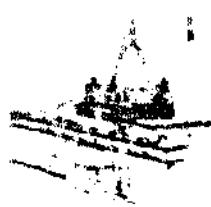

कोप-यावरच्या दुकानातून लिमलेटच्या गोळ्या घेऊन येऊ. मी पळतच दुकानात शिरलो व लिमलेटच्या गोळ्या घेऊन बाहेर पंडलो आणि बघतो तर काय, माझी गाडी सुटली होती. मी एक मिनिट भर ओरडत बसच्या मागे धावलो आणि हताश होऊन रस्त्याच्या मध्ये थबकलो. क्षणभरच बाबांची आठवण केली व बाबांना मनोमन साद घातली. आणि काय आश्चर्य! माझ्या मागे एक ट्रक येऊन थबकला. एवढ्यात रस्तोरच्या हॉटेलमधील गल्ल्यावरचा माणूस धावत बाहेर आला. त्याने ट्रकच्या मालकास कोंकणी भाषेत पटकन माझी परिस्थिती निवेदन करून ट्रकमध्ये घेण्यास विनंती केली व चेक पोस्टवर माझी बस गाढून देण्यास सांगितले. मी चटकन् ट्रकमध्ये बसलो. ट्रक एकदम नवीन होता. मालक सोबत असल्यामुळे तो ट्रक सावकाश चालवत असावा. माझा जीव मात्र खाली-वर होत होता. महाराष्ट्राचा चेक-पोस्ट जवळ आला. आमची बस दिसली, पण ट्रक चेक-पोस्टपाशी पोहचण्यापूर्वीच बस सुटली. ट्रकचा मालक माझा चिंतातुर चेहरा पाहून म्हणाला की, गाडी आता गोव्याच्या चेकपोस्टला मिळेल. मिळाली नाही तर पुढे असनोड्याला नक्कीच गाढून देऊ. मी मनातल्या मनात साई-स्तोत्राचा पाठ करण्यास सुरुवात केली. गोव्याचा चेक पोस्ट जवळ आला. आमच्या बसपुढे दोन-तीन खाजगी वाहने उभी होती. मी ट्रक ड्रायहरला ट्रक जरा जोरात चालव अशी विनंती केली. खाजगी वाहने निघून गेली. आमची बस तेवढीच चेक-पोस्टला उभी होती. ट्रक ड्रायहरने ट्रक जोरात चालवला. ट्रक बसच्या मागे उभा राहता राहता मी ट्रकच्या मालकाला पैसे देऊ केले. पण त्याने ते स्वीकारले नाहीत व मला लवकर जाऊन बस पकडण्यास सांगितले. मी पटकन ट्रकमधून उतरलो व पळतच जाऊन उभ्या असलेल्या बसमध्ये चढून आपल्या जागेवर जाऊन बसलो व श्वास सोडला न सोडला तोच कण्डक्टर चेक-पोस्टवरील कार्यालयातून आला व बस चालू झाली. मी पुन्हा एकदा बाबांचे मनोमन आभार मानले. आणि मुख्य गोष्ट म्हणजे ज्या असनोड्याच्या मोठ्या स्टॉपवर बस बराच वेळ उभी राहते, असे तो ट्रकचा मालक सांगत होता, तेथे बस थांबलीच नाही, तर असनोड्याचे प्रवासी गावातच इतरत्र उत्तरवून बस लगेच गोव्यास गेली. साईबाबांना आपल्या भक्तांची सर्वतोपरी काळजी असते. त्यांना अनन्यभावे हाक मारताच बाबा आपल्या हाकेला निश्चितच धावून येतात. कोण्या एका साईवेड्या कवीने म्हटल्याप्रमाणे:

माझी काळजी साई तुला। माझी काळजी साई तुला।
तू तर माझ्या सांगाती। मग कसली चिंता मला॥

श्रद्धा हीच भावी आयुष्याची गुरुकिल्ली

— सौ. सिंहता घरत
परेल, मुंबई.

माझी भावजयी काही दिवस आजारी होती. एवढी की, तिला ताकदच उरली नक्ती आणि एकदम अशाकृत झाली. आणि तिला जेव्हा डॉक्टरांकडे तपासण्याकरिता नेली, तेव्हा डॉक्टरने एकसरे, कॉर्डियोग्राम काढून शेवटी निदान बांधले की, काळजाला भोकं पडली आहेत आणि तुम्हाला ऑपरेशन करावयास लागेल. ते ऑपरेशन पण फार महाग आहे. एवढे ऐकून आमच्या काळजाचे पाणीच झाले. नंतर आम्ही दुसऱ्या एका स्पेशालिस्टकडे तिला घेऊन गेलो. तत्पूर्वी आम्ही बाबांचा धावा चालूच ठेवला होता. त्यांना विनंती केली, हे ऑपरेशन टळू दे आणि औषधोपचाराने तब्बेत सुधारू दे. नंतर मागच्या स्पेशालिस्टकडील सगळे एकसरे वरिपोर्ट मिळाले. त्याने सांगितले की, ऑपरेशन करण्याची काहीच गरज नाही, औषधाने रोग बरा होईल. तेव्हा आम्हाला एवढा आनंद झाला की खरोखर आमच्यावर आलेल्या प्रसंगाला त्या डॉक्टराच्या रूपाने प्रत्यक्ष बाबाच धावून आले. त्याने मोठ्या प्रसंगातून वाचविले. तसेच आम्हाला सगळ्यांना आनंदी करून सोडले.

अगाध ही श्री साईंची लीला

— श्री. शरद बाबुराव राणे
चिंचपोकळी (पूर्व), मुंबई.

वास्तविक पहाता मी पूर्वी देवधर्म, पूजा-अर्चा यांपासून थोडासा दूरच होतो. फक्त 'देखत्या देवा दंडवत' अशा तळेची माझी प्रवृत्ती होती. दोन वर्षांपूर्वी रात्री झोपेत मला एक स्वप्न पडले. स्वप्नामध्ये मला एका बाजूस श्रीगणेश व दुसऱ्या बाजूस श्री साईंबाबा यांचे संलग्न असे दर्शन घडले.

योगायोगाने त्याच दरम्यान मला शिरडीस जाण्याचा मंगलयोग आला. तिथत्या वास्तू-वस्तुतत्या साक्षात् जीवन स्मृतीतील साई-तेजोवलयाने माझे नेत्र दिपून गेल्याने, माझ्या अंतकरणातला तमस नाहीसा झाला. आयुष्यभर फकिरी जीवनात रमून जगाचे कल्याण केलेल्या बाबांच्या दिव्यत्वाची कल्पना येऊन मी कधी स्नाईमय झालो, हे मला कळले देखील नाही.

बाबांनी आम्हाला आपल्या वरदहस्ताने कित्येक आर्थिक, मानसिक, अघटित व अकलिप्त अशा संकटांतून अगदी अलगद बाहेर काढले आहे. मृत्यूच्या काटेरी मार्गावर जीवनाची हिरवळ पसरली आणि म्हणूनच त्या हिरवळीवरून आज आम्ही बाबांपुढे नतमस्तक होऊन बिनधोक वाटचाल करीत आहोत.

१२ ऑगस्ट १९८७ ची आमच्या कुटुंबातील घटना. माझी धाकटी मुलगी कुरारिका ही शाळेत स्वातंत्र्यदिनाला करावयाच्या इंग्लीश भाषणाचे दिवसभर पाठांतर करीत होती. त्या रात्री तिचे डोके जास्त दुखू लागले, म्हणून तिने आम्हासन न विचारता माहीत नसल्यामुळे चुकून मोठी मुलगी चि. माधुरी हिच्या फिटस् सारख्या आजारावर असलेल्या 'गार्डीनल' नावाच्या जालीम (विपकारक) गोळ्या दहा-बारा घेतल्या. तिची अशी समजूत होती की, जास्त गोळ्या घेतल्यास डोकेदुखी त्वरित थांबून पाठांतर करता येईल. त्या रात्री गोळ्यांमुळे र्लानी आल्यामुळे ती व्यवरिथत जेवू सुद्धा शकली नाही, व गोळ्यांविषयी आम्हाला काही न सांगता झोपी गेली.

सकाळी सौभाग्यवती तिला उठविण्यास गेली असता तिचे डोळे सुजलेले होते. डोळ्याच्या खालील भाग काळा पडला होता. तोडावाटे फेस येत होता. तिला नीट बोलता येत नव्हते. हातापायातील त्राण गेल्यामुळे तिला नीट उभे रहाता येत नव्हते. आम्ही घावरलो. तिची अवस्था पाहून आम्हाला रङ्गूच कोसळले. बाबांचे नामरमरण करून शिरडीहून आणलेली विभूती सौभाग्यवतीने तिलां पाण्यातून खावयास दिली. दोन-तीन उलट्या झाल्या. डॉक्टर आल्यावर त्यांनी तिला तपासून रुग्णालयात नेण्यास सांगितले. केवळ बाबा तिच्याजवळ असल्यामुळेच (गळ्यात बाबांची छबी असलेले लॉकेट आहे) रात्री गोळ्या जास्त प्रमाणात खाल्यानंतर देखील अधिक विषबाधा न होता ती थोडीफार शुद्धीवर होती.

रुग्णालयात अँडमिट केल्यावर तिथे देखील सौभाग्यवतीने तिला विभूती खावयास दिली. चार पाच उलट्या झाल्या. रक्ततपासणी व इतर तपासण्यानंतर विषबाधा कमी कमी होत तिला नवे जीवन मिळून धोका टळल्याचे रुग्णालयातील धालरोगतज्ञानी सांगून तिला डिस्चार्ज दिला. त्यावेळेस आम्हा उभयतांचे सारिकाच्या लॉकेटमधील बाबांच्या छबीकडे पाहून डोळे भरून आले.

साईलीला

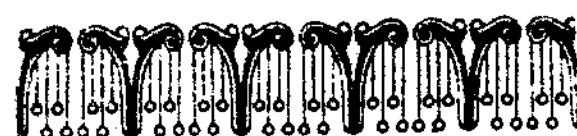
— रोहिणी आबाजी सावंत
घाटकोपर (पूर्व), मुंबई.

१९८३ साली मला बाबांचा अनुभव आला. त्यावेळी मी माझी खोली भाड्याने देऊन माझ्या आईच्या घरी रहात होते. माझ्या पतीला रेल्वे अपघात होऊन ते सायन हॉस्पिटलमध्ये अँडमिट होते आणि त्यावेळी माझ्या खोलीतल्या भाडोंत्र्याची मुदत संपत आली होती. मला दुसरे भाडोत्री मिळणे मुश्किल झाले होते पण या संकटातून मला श्री साईमाउलीनी वाचविले व साईबाबाच्या रूपाने

मला एक भाडोत्री मिळाले. त्या व्यक्तीकडून मी असे कबूल करून घेतले की, तो मला एक खोली वापरण्यास देईल, त्याने तसे मंजूर असल्याचे सांगून मला १३००० रु. ऑडव्हान्स म्हणून दिले. ते पैसे मी पहिल्या भाडोत्र्याला देऊन खोली स्वतःच्या ताब्यात घेतली. त्यावेळी मला व माझ्या कुटुंबियांना फारच आनंद झाला.

परंतु दोन दिवसांनी येऊन त्याच गृहस्थाने मला सांगितले की, त्याच्या खोलीचे काही जमणार नाही व त्याने ऑडव्हान्स म्हणून दिलेली १३००० रु. रक्कम परत मागितली. तेव्हा माझ्या समोर दुसरे संकट उभे राहिले. परंतु मला पूर्ण विश्वास होता की, जसे मला श्री साईनी पहिल्या संकटातून वाचविले, तसेच याही संकटातून ते वाचवणारच, ही माझी खात्री होती. आणि याच विचारात गुंग असता मला रात्रीच झोप लागली आणि पहाटेच्या वेळी बाबा माझ्या स्वप्नात आले. तसे म्हणण्यापेक्षा मला बाबांनी दृष्टांत दिला, असेच म्हणणे योग्य ठरेल. कारण त्या रात्री मला श्री साईबाबांनी सांगितले की, त्या व्यक्तीला तू महिन्याला १००० रु. देते म्हणून सांग. दुसऱ्या दिवशी त्या माणसाला मी तसे सांगितले व साईबाबांच्या कृपेने मी त्या माणसाला १००० रु. असे देऊन कर्जमुक्त झाले. जसे श्री साईबाबा संकटात माझ्या पाठीशी धावून आले, तसेच त्याचा आशीर्वाद आमच्या पाठीशी राहो, ही श्री साई चरणी प्रार्थना.

बाबांची कृपा

— श्री: अरुण माधव शिंदे
डॉबिवली (पूर्व), ठाणे.

मी रिझर्व बँकेत नोकरी करीत आहे. बँकेत सी.ए.आय.आय. बी. परीक्षा पास होणे, म्हणजे अभिमानाची गोष्ट वाटते. ह्या परीक्षेस । व. ॥ असे दोन भाग असतात. पैकी । मी लवकरात लवकर उत्तीर्ण झालो व भाग ॥ च्या सहा विषयांपैकी माझे तीन विषय सुटले होते. उरलेले तीन विषय काही सुटत नव्हते. मी साईबाबांना अशी प्रार्थना केली की, मला प्रत्येक प्रयत्नाच्या वेळी कमीत कमी एक तरी विषय सुटावा. प्रार्थनेप्रमाणे यावर्षी माझे तीनपैकी दोन विषय सुटले आणि माझ्या मनाला अतीव आनंद झाला. हे सारे साईबाबांच्या कृपेमुळेच झाले.

बोलावणे बाबांनी ऐकले

— सुजाता रा. वर्णकर
कारवार, कर्नाटक.

माझा माझ्या कुलदेवतेवर आणि बाबांवर फार विश्वास आहे. जेव्हा माझ्या बहिणीला साईची लीला जाणवू लागली व अनेकांचे अनुभव वाचले, ऐकले, तेव्हापासून माझी साईबाबांवर श्रद्धा बसली. मी गावाहून मुंबईला आली, त्यावेळचा हा प्रकार. तो दिवस गुरुवारचा होता. माझा भाऊ १००—२०० ग्रॅमची सोन्याची पुडी घेऊन काही कामासाठी वहिनीच्या भावाकडे गेला होता. ती वेळ रात्रीची ७ ची होती. त्यांच्या घरून येताना तो पेट्रोल भरून घरी आला. घरी येऊन पाहातो तर पुडी गायब. शोधण्यासाठी म्हणून पेट्रोल पंपावर गेला. मी साईबाबांची प्रार्थना सुरु केली की, साईबाबा ती पुडी मिळू दे. मी मनात म्हटले की, साईबाबा प्रत्येकाला पावतात आणि जर का माझी हाक त्यांना ऐकू आली असेल, तर ती पुडी नव्हकीच मिळेल. पण नाही. भाऊ परत घरी आला. आम्ही विचारल्यावर त्याने सांगितले, मी दोन्हीकडे म्हणजे पेट्रोल पंपावर आणि वहिनीच्या भावाकडे शोध घेतला. पण कुठेही पुडी सापडली नाही. मला खूप वाईट वाटले. मी सकाळी उठले. त्यागोष्टीला विसरण्याचा प्रयत्न केला. कारण मुंबईसारख्या गजबजलेल्या शहरात काही सांडल्यास सापडेल का? नंतर चमत्कार काय! वहिनीचा भाऊ पुडी घेऊन हजर. आम्ही त्याला कुठे सापडली विचारल्यास, तो म्हणाला, आताच मी तुमच्याकडे येताना माझं लक्ष पार्किंग केलेल्या तुमच्या गाडीवर गेलं आणि स्कुटरच्या पायाकडच्या ब्रेकला अडकून असलेली ही पुडी मिळाली. तेव्हा मला इतका आनंद झाला की, माझ्या तोऱ्हून 'साईची कृपा' असा शब्द सहजपणे उद्गारला गेला. आणि खरं सांगयचं म्हणजे, त्या दिवशी तर मोठा भाऊ म्हणजे अण्णा तीच गाडी घेऊन तीन-चार ठिकाणी जाऊन आला होता.

विघ्नहर्ता साई

— श्री. किशोर मधुकर कदम
वडाळा, मुंबई.

माझी वहिणी सौ. सुरेखा गर्भवती होती. प्रसुतीच्या वेळी तिला काही त्रास होऊ नये, म्हणून मी बाबांची दररोज प्रार्थना करीत होतो. बाबांच्या कृपेने ४ डिसेंबर

१९८७ रोजी सुखरुप काहीही त्रास न होता सौ सुरेखाला पुत्रप्राप्ती झाली. ४-५ दिवस व्यवस्थित गेले. काहीही त्रास झाला नाही. परंतु ५व्या दिवशी रात्री सौ सुरेखाची तब्बेत फारच बिघडली व तिला परत हॉस्पिटलमध्ये ऑफिसिट करावे लागले. आम्ही घरातले सर्वजण फारच घाबरून गेलो होतो. डॉक्टरांनी तिची गर्भाची पिशवी साफ करावी लागेल व त्यासाठी परत टाके घालावे लागतील, म्हणून सांगितले. मी सतत बाबांचा धावा करत होतो. मी सर्व भरोसा बाबांवर ठेवला. पुन्हा बाबा माझ्या हाकेला धावून आले व त्यांच्या कृपेची प्रविती आली. २-३ दिवसांनी सौ सुरेखाच्या तब्बेतीला उतार पडला व फक्त औषधाने तिला बरे वाटले, टाके घालावे लागले नाहीत. बाबांच्या कृपेनेच हा भयंकर प्रसंग निभावून गेला.

त्वमेव सर्वम् मम देव देव

- सौ. प्रमिला द. आजगावकर

गोरेगाव (पश्चिम),

मुंबई.

८४ सालचा एक अनुभव. नेहमीप्रमाणे मी श्रावण महिन्यात श्री. साईसच्चरित्र वाचायला घेतले. अर्धे अधिक वाचून होते, तोच एक दिवस अंग दुखून सपाटून ताप भरला. छातीत दुखू लागले. डोके भयंकर दुखू लागले. उलट्या सुरु झाल्या. एकसरे, कार्डिओग्राम झाले. हार्टला सूज होती. सबब १०४॥ डिग्री ताप. छातीचे व नाडीचे ठोक अभियमित पडू लागले. डॉक्टरांनी सांगितले, कोणत्याही क्षणी हॉस्पिटलमध्ये न्यावे लागेल. सर्व जुन्या नव्या आजारांनी एकदम हल्ला केला होता. माझे वाचन बंद पडले. म्हटले, ४ ओळी तरी वाचीन, पण तेही अशाक्य झाले. फार वाईट वाटले.

मी सतत तोऱाने सारखी साई सा-आई असां जप करत होते. परंतु सबब ४ दिवस व रात्री एकही संदेश येईना. सभोवती काळ्या आकृत्या दिसू लागल्या. त्या काळ रात्रीच होत्या. घरातील सर्व माणसे घाबरली होती. आता काही खरे नाही. कोणत्याही क्षणी मी काळ्या ग्रास होणार होते. पण माझी अतूट श्रद्धा होती, मला साई वाचवणारच. आणि पाचव्या दिवशी शब्द ऐकू आले, मी आलो, घाबरू नकोस. मी निंशिंचत झाले.

१५-२० दिवस पोटात अन्नाचा एक कणही गेला नव्हता. उलट्या सतत चालूच होत्या. सतत १२ दिवस १०४॥ डिग्री ताप होता. देह अस्थिपंजर झाला होता. उटून बसता पण येत नव्हते. तो मृत्युयोग होता आणि तो श्रीसाईमुळेच टळला. थोडे बरे वाटल्यावर मी साईसच्चरित्र पुन्हा वाचले.

अगाध साईलीला

— श्री. जी. एस. पाटील

बी. एस. सी.

बँक इन्स्पेक्टर, बिलोली, नांदेड.

मी एक सहकारी बँक कर्मचारी असून दि. ९ जानेवारी १९७६ ला माझी नांदेड जिल्ह्यातील हृदगांव येथे 'बँक क्लार्क' म्हणून सुरुवातीस नेमणूक झाली होती. येथे बँकेत नोकरीस असताना माझ्या घराजवळील शेजारी दरवर्षी श्रीक्षेत्र शिरडीस साईबाबांच्या दर्शनास जात असत. एकदा ते शिरडीला जात असताना त्यांनी मला सहज त्यांच्यासोबत शिरडीला येण्याचे सुचविले. त्यावेळी मी त्यांना म्हणालो, "माझ्या नोकरीत मला पदोन्नती होऊ दे. मग मी आपल्या बरोबर शिरडीला साईबाबांच्या दर्शनासाठी निश्चितच येईन." त्या दिवसापासून मी श्रीसाईची मनोभावे प्रार्थना करण्यास सुरुवात केली. त्याप्रमाणे अवघ्या दोन-तीन महिन्यांच्या कालावधीतच मला "बँक तपासणी अधिकारी" म्हणून बढती मिळाली. या प्रंचितीचा अनुभव येताच माझ्या मनात श्रीसाईच्या दर्शनासाठी आस्था निर्माण झाली. ठरल्याप्रमाणे मी शेजाऱ्यासोबत दि. ७ जून ७९ ला प्रथमतः शिरडीला गेलो. तेथे श्रीसाईबाबांचे दर्शन होताच माझे मन अगदी तृप्त झाले.

माझी बदली हृदगावहून नायगांव (बा.), ता. बिलोली, जि. नांदेड येथे दि. १६/७/७९ ला झाली. माझे लग्न होऊन चार-पाच वर्ष झालेली होती. या कालावधीत माझ्या पत्नीस प्रसुती काळात अतिशय त्रास होत होता. अनेक प्रकारच्या औषधा/इंजेक्शनसाठी अतोनात पैसा व डॉक्टरी इलाज करून दोन वेळा त्रासाने प्रसुती होऊनही संतती (अपत्य) जिवंत राहू शकली नव्हती. या घटनेमुळे माझ्या पत्नीच्या मनावर अतिशय मानसिक ताण व शरीर प्रकृतीत अशक्तपणा झाला होता. नायगांव येथे आल्यानंतर तिसऱ्या प्रसुतीच्या कालावधीत माझ्या पत्नीने नित्य श्रीसाईबाबांचे नामस्मरण सुरु केले आणि काय आश्चर्य! या प्रसुतीच्या वेळी मात्र माझ्या पत्नीला नेहमीप्रमाणे डॉक्टरी इलाज न करता, औषधी गोळ्या न घेता, दि. ११/९/७९ ला मुलगा झाला. श्रीसाईबाबांच्या आशीर्वाद व कृपादृष्टीमुळे हा मुलगा झाला. म्हणून त्याचे नाव "साईनाथ" ठेवण्यात आले आहे. तो सध्या इयत्ता तिसरीत शिकत असून तो शिक्षणात अतिशय हुशार आहे.

रत्नीकारली भक्ती साईने

— श्री. गणेश बा. नाईक
पणजी, गोवा.

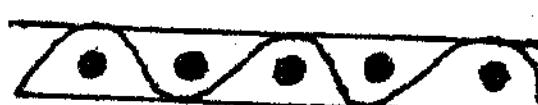
शुक्रवार, दि. २७-११-८७ रोजी संध्याकाळी ५ वाजता शिर्डीला श्री साईबाबांच्या समाधी मंदिरातील मूर्तीला मी हार घातला आणि बाबांना मनःपूर्वक प्रार्थना केली की, “बाबा, हा माझा हार आपल्या गळ्यात निदान पाच मिनिटे तरी राहू द्या.” समाधी नंतरही बाबा आपल्या भक्ताच्या मनातला हेतू किती तत्परतेने ओळखतात, ह्याची कसोटी घेण्यासाठी माझा हार बाबांच्या गळ्यात किती मिनिटांपर्यंत टिकून राहातो, हे पहाण्यासाठी समाधी मंदिरातील घंटेच्या खांबाजवळ बसून राहिले.

साईभक्तांनी अर्पण केलेले हार बाबांच्या गळ्यात एक भटजी घालीत होता, तर दुसरा सेवेकरी ते काढीत होता. पण आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे माझा मात्र हार बाबांच्या गळ्यात जसा चिकटूनच राहिला होता. बाबांची ही किमया बघून मी मनातल्या मनात आनंदीत झालो. मी बाबांकडे फक्त पांचच मिनिटे मागितली होती, पण बाबांनी तो माझा हार आपल्या गळ्यात चक्क अर्धातास ठेऊन घेतला. नंतर तो हार भटजीने बाबांच्या गळ्यातून काढून मूर्तिमार्गील प्रभावळीला लावून ठेवला. ह्या हाराचे भटजी आता काय करतो, हे पाहाण्यासाठी मी समाधी जवळच खिकून राहिलो. नंतर ६.४५ वाजता धुपारतीची वेळ झाल्याने मी इतर साईभक्तांबरोबर समाधी जवळच आरतीसाठी उभा राहिलो. ह्यावेळी भटजीने बाबांची फुलांनी इतस्ततः आच्छादलेली समाधी साफ केली आणि तिच्यावर चादर घातली.

सर्वव्यापी, सर्वज्ञानी, सर्वशक्तीमान श्री साईबाबांनी मला आणखी एक सुखद घक्का दिला, तो म्हणजे भटजीने तो माझा प्रभावळीला लावून ठेवलेला हार एकुलता एक बाबांच्या समाधीवर धुपारतीसाठी वाहिला, आणि ह्या एकाच हाराने त्या दिवशी धुपारती पार पाडली. ह्या प्रसंगाने बाबांच्या दिव्य प्रेमाने मी भारावून गेलो आणि माझ्या डोळ्यातील आनंदाश्रुंना मी थोपवू शकलो नाही. माझा हार फक्त पाच रुपयांचा होता, तर इतरांचे दहा, पंधरा रुपयांचे असूनसुद्धा बाबांनी ते आपल्या गळ्यात एक मिनिटसुद्धा टिकवून घेतले नाही, उलट माझा हार धुपारतीच्या वेळी समाधीला घालून घेतला. सांगायचं म्हणजे, बाबा केवळ ह्यात असताना भक्ताच्या मनातील इच्छा ओळखत नसत, तर समाधीनंतरही कितीतरी पटीने कॉम्प्युटरच्या गतीने कितीतरी भक्तांच्या इच्छा आकांक्षा क्षणात ओळखून पुऱ्या करतात, ह्याचा आणखी एक दाखला मला मंगळवार दि. १-१२-८७ रोजी मिळाला. ह्या दिवशी शिर्डीहून गोव्याला जाण्याअगोदर मी साईबाबांना संपूर्ण झेंडुच्या फुलांचा मोठा हार घालायच ठरवलं. झेंडुचा हार बाबांच्या गळ्यात फारच सुरेख शोभून दिसतो, म्हणून झेंडुचा सुरेख हार घेऊन मी तो बाबांना अर्पण करायला गेलो. ह्यावेळी मी बाबांना मनातल्या मनात म्हटलं की, “बाबा, मी आता

गोव्याला जात आहे, मला इतर भक्तांची जाणीव आहे, पण माझा हा सुंदर हार केवळ एकच मिनिट आपल्या गळ्यात राहू दे.” माझा हार बाबांना घातल्यानंतर परत मी समाधी मंदिरासमोरील नंदीच्या मागे उभा राहिलो.

श्री साईबाबांना पांघरलेल्या गडद निळ्या रंगाच्या शालेवर पिवळ्या झोऱुंचा माझा तो हार फारच उटून दिसत होता. मी बाबांकडे फक्त एकच मिनिट मागितलं होतं, पण बाबांनी तो हार जवळ जवळ पंधरा मिनिटे आपल्या गळ्यात ठेऊन घेतला. ह्या हाराचा बाबांनी मला नंतर आश्चर्याचा गोड धक्का दिला. तो असा—माझा तो हार नंतर भटजीने दुसऱ्या एका सेवेकन्याकडे दिला आणि त्याला खुणविले. तो सेवेकरी काय करतो, हे बारकाईने पाहात राहिलो. तो सेवेकरी हार घेऊन सरळ समाधी मंदिरातील दालनात गेला (जिथे बाबांनी हाताळलेल्या वस्तु व साईच्या फोटो ठेवलेला आहे) आणि त्या दालनात ठेवलेल्या साईबाबांच्या फोटोला (ज्याच्या समोर गुरुवारच्या पालखीत ठेवायचा बाबांचा सटका व पादुका ठेवलेल्या आहेत) घातला. कुतुहलाने मी त्या सेवेकन्याला विचारले की ‘हा हार बाबांच्या फोटोला किती वेळपर्यंत असेल’, तर तो उत्तरला, ‘उद्या सकाळी आठ वाजेपर्यंत असेल’. म्हणजे जवळ जवळ २४ तास. माझा आनंद गगनात मावेना. ह्या प्रकाराने मला कळून चुकलं की श्री साईबाबांनी माझी भक्ती पूर्णपणे स्वीकारली आहे. १९८७ मधील शिर्डीची माझी सतत चौथी भेट खरोखरच बाबांनी स्मरणीय करून टाकली. साईबाबांचा निरोप घेऊन गोव्याला निघताना मी पुटपुटलो “साईचा झाला प्रसाद, आम्ही आता जातो गोव्यात.”

उदीचा महिमा

— सौ. सुजाता सुधाकर कदम
कांदिवली (प.), मुंबई.

माझ्या लग्नापूर्वी मला बरे नव्हते. माझा घसा खूप दुखायचा. मी डॉक्टरकडे गेली. मला घटसर्प झाल्याचा संशय डॉक्टरांनी व्यक्त केला व ताबडतोब तपासणी करायला सांगितले. परंतु माझा माझ्या बाबांवर व बाबांच्या उदीवर पूर्ण विश्वास झेता. मी एकसारखी पाण्यात उदी टाकून प्यायची.

संध्याकाळी आम्ही तपासणीकरिता गेलो. मनातून मी सारखा बाबांचा जप करीत होते व रिपोर्ट नॉर्मल येण्यासाठी प्रार्थना करीत होते. आणि खरोखरच माझा रिपोर्ट नॉर्मल आला. मला घटसर्प झाला नसल्याचे मला डॉक्टरांनी सांगितले. हे सर्व

बाबांच्या उदीमुळेच झाले. बाबांची उदी म्हणजे एक गुणकारी औषध आहे, ज्याने रोग्याला शंभरटकके बरे वाटते.

या गुणकारी उदीमुळेच मला कायम होणारा सर्दीचा त्राससुद्धा बरा झाला आहे. मला सारखी सर्दी व्हायची ख. औषधे केली, परंतु बाबांच्या उदीमुळेच मी त्या त्रासापासून मुक्त झाले.

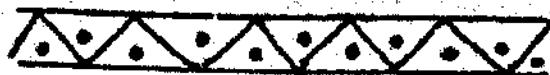

बाबांनी शब्द पाळला

— श्री. नानासाहेब मल्हारी ढोबळे
आंबेगाव, पुणे

आम्ही अवसरी बु॥ येथे रहात होतो. त्यावेळेस संध्याकाळ्ये ९ वाजले होते. वार शुक्रवार. माघ पौर्णिमा दि. १३/२/१९८७. स्वयंपाक झालेला होता. बाबांची पूजा करून मी जेवायला बसलो. माझी पत्नी मिरचीची भजी तळत होती. भजी तळल्यानंतर तिने उकळलेल्या तेलाची कढई किचन टेबलवरून तेल थंड होण्यासाठी खाली गरव्यावर ठेवली. माझी ३ नंबर मुलगी, वय ३ वर्षे किचन टेबलला धरून उभी होती. पाठीमागेच तेलाची कढई होती. आमच्या कुणाच्याही लक्षात न येता मुलगी टेबल सोडून मागे वळली. पाठीमागे गरम तेलाची कढई असल्यामुळे तिचा उजवा पाय कढईत पडला. मुलीने आक्रोश केला. आम्ही सर्व घावरलो. मी सर्व भार बाबावर टाकला व मुलीला घेऊन बाबांच्या छबीजवळ (देव्हान्याजवळ) गेलो. बाबांची उदी घेतली. मुलीला लावली. थोडी पिण्यास (पाण्यातून) दिली. पायावर चोळली. बाबांना विनंती केली की, बाबा माझ्या मुलीच्या पायाला थोडासा देखील फोड येऊ देऊ नका मी उद्या सकाळी आपल्या दर्शनाला येईन. दुसऱ्या दिवशी शनिवार. गुरुप्रतिपदा. गाणगापुर यात्रा.

आमचे सर्वांचे लक्ष मुलीच्या पायाकडे लागले होते. कसेतरी मी मुलीला माझ्याजवळ झोपविले. सकाळी ५॥ वाजता उठलो व मुलीच्या पायाकडे पाहिले, तो काय आश्चर्य! माझ्या बाबांनी माझी विनंती ऐकली होती. मुलीच्या पायाला कुठलीही जखम किंवा फोड आलेला नव्हता.

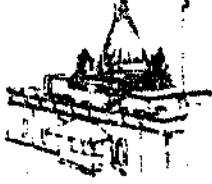
- श्री. भारत रा. नगरकर
दहिसर (पश्चिम), मुंबई.

नऊ वर्षापूर्वीची गोष्ट मी त्यावेळी कॉलेज करून एक साधीसुधी नोकरी सांभाळत होतो. घरची परिस्थिती त्यावेळी जरा बिकटच होती. लहान भाऊ-बहिण शिकत होते. त्यातच माझ्या वडिलांना हार्ट-अटॅक आला व त्यांना आम्ही हॉस्पिटलमध्ये दाखल केले. त्यामुळे कुठेतरी चांगली नोकरी करणे माझ्या दृष्टीने आवश्यक होते. मिळे ते काम करण्याची माझी तयारी होती. तसेच शिकायचीसुद्धा खूप इच्छा होती.

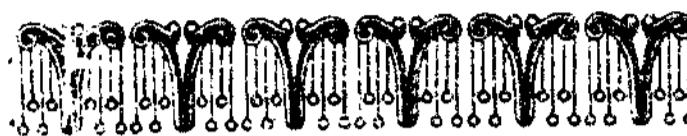
नोकरीच्या शोधात फिरत असता माझ्या आईच्या मैत्रिणीच्या यजमानांशी माझी भेट झाली. त्यावेळची एकूण परिस्थिती पाहून त्यांनी नोकरीसाठी माझ्याकडून अर्ज लिहून घेतला. सरकारी नोकरी होती व ती मला मिळावी, अशी माझी फार इच्छा होती. अर्ज दिल्यानंतर २-४ दिवसातच मी माझ्या मित्रांसह शिर्डी येथे सहलीला गेलो होतो. मी प्रथमच शिर्डीला जात होतो. माझे आई-वडील १९६६ साली शिर्डीला जाऊन आले होते. आईवडिलांनी पूज्य बाबांच्या दर्शनाची एक प्रकारची आंतरिक ओढ लागलीच होतीच. त्यामुळे पूज्य बाबांच्या दर्शनाची समाधीचे दर्शन घेतले व नोकरी मिळण्यासाठी बाबांना सांकडे घालून आम्ही मुंबईला परतलो. तोपर्यंत माझ्या वडिलांची प्रकृती सुधारली होती.

शिर्डीहून आल्यानंतर २० दिवसांनी मला मुलाखतीसाठी बोलावण्यात आले. जाताना मनात साईबाबांचे नामस्मरण चालू होते. गळ्यात साईचा ताईत होता. मला स्टेनोग्राफीचा कोणता अनुभव नव्हता परंतु मनात जबरदस्त साईश्रद्धा असल्याने हिंमत व धैर्य आले होते. शॉर्टहॅण्ड टायपिंगची परीक्षा गुरुवारीच ११ डिसेंबरला झाली. त्यानंतर दुपारी मुलाखत झाली. मी त्यात उत्तीर्ण झालो व मला लगेच सोमवारी १५ डिसेंबर रोजी कामावर रुजू होण्यास सांगितले. माझ्या मनातील इच्छा पूज्य बाबांनीच पुरविली. माझे मन अतिशय आनंदाने भरून आले. श्री बाबांच्या कृपेने आजतागायत माझी सरकारी नोकरी व्यवस्थित चालू आहे. त्यानंतर जवळ-जवळ ९ वर्षांनी सहकुटुंब शिर्डीला जाण्याचा योग आला व आम्ही कृतकृत्य झालो.

दुसरा प्रसंग असा की, माझ्या लहान मुलीला जन्मापासूनच शौचास होताना फार त्रास क्वायचा. अनेक घरगुती-डॉक्टरी उपाय केले, पण त्याचा काही एक उपयोग झाला नाही. शेवटी आम्ही बाबांना सांकडे घातले. त्यांची करूणा भाकली. आणि माझ्या परमपूज्य, करुणेचा सागर असणाऱ्या श्रीबाबांनी आमची हाक ऐकली, व लगेच दुसऱ्या दिवसांपासून तिच्या तब्येतीत फरक पडला व तिला कोणताही

त्रास न होता शौचास होऊ लागले. त्यावेळी आमचे डोळे आनंदाशूनी भरून आले. खरोखरच बाबांची लीला अगाध आहे.

स्वामी तिन्ही जगाचा ! साईविना भिकारी !

— सौ. मंदाकिनी जनार्दन पाटकर
परेल, मुंबई

२० वर्षापूर्वी माझी तिसरी मुलगी तीन वर्षांची असताना एक दिवस अचानक भरपूर तापाने आजारी झाली. तिला के.ई.एम्. हॉपिस्टलमध्ये ठेवावी लागली. दोन तीन दिवसांनी तिला एका पायाची हालचाल करता येईना, आणि तिला “पोलिओ” झाल्याचे डॉक्टरांनी निदान केले. अशा लुळ्या मुलीचे पुढील भवितव्य काय? अशा विचारांनी माझा जीव खचून गेला. बाबांच्या नावाने रोज उदी लावून डॉक्टर जे जे औषधोपचार सांगतील, त्याप्रमाणे केले. आतापर्यंत तिच्या पोलिओ झालेल्या पायावर गेल्या २० वर्षात चार वेळा हाजीअली येथील हॉस्पिटलमध्ये ऑपरेशन्स होऊन आता ती कॅलीपरशिवाय चालू शकते. सध्या ती एका कंपनीत “पंच ऑपरेटर” म्हणून काम करते. पोलिओमुळे लुळी झालेली मुलगी केवळ बाबांच्या आशीर्वादामुळेच सर्वथः स्वतःच्या पायावर उभी आहे.

सप्टेंबर ८२ मध्ये माझे पती (वय ६२ वर्षे) फुटपाथवरून चालत असता मागून एका सायकलस्वार मुलाने धडक दिली. त्यांना अपघात होऊन त्यांच्या मांडीच्या हाडाला फँकचर झाले. त्यात त्यांना मधुमेह आणि रक्तदाबाचे दुखणे असल्यामुळे ऑपरेशन करणे कठिण होते. माझी मुलगी वेस्टर्न रेल्वे हॉस्पिटलमध्ये सिस्टर असल्यामुळे तेथील डॉक्टरांच्या परिश्रमांना व बाबांच्या आशीर्वादामुळे यश लाभून ते पूर्ण बरे होऊन व्यवस्थित हिंदू फिरु लागले. त्यानंतर पुन्हा एप्रिलमध्ये त्यांना अचानक ताप आला म्हणून आमच्या फॅमिली डॉक्टरांनी त्यांना एक इंजेक्शन पूर्वी फँकचर झालेल्या बाजूवरच दिले व तेथे एक मोठी गाढू होऊन ती फार दुख लागली, तेथे अपसेस तयार झाले व नंतर तेथे एक छोटीसी शस्त्रक्रिया करून त्यातून रक्तमिश्रित पू काढून त्या जखमेवर टाके घातले.

ऑपरेशनच्या २/३ दिवसांनी त्यांच्या पायाला व पोटाला सूज दिसू लागली. आणि पोटाचा आकार वाढू लागला. त्यावर डॉक्टरांनी रक्तातील प्रोटीन लेवल कमी

झालेले आहे असे निदान केले व त्यांना असायटीस झाला, असे सांगितले. एका आठवड्यात साधारण दोन/तीन वेळा १ ते १॥ लिटर पाणी काढण्यात आले. नंतर लिहर स्कॅन व सोनोग्राफी करावयास सांगितले. परंतु त्यासाठी साधारण १ ते १॥ महिन्यांची अपॉईन्टमेन्ट यादी सर्व हॉपिस्टलमध्ये होती. तरी बाबांचे वेळोवेळी नाव घेऊन आम्ही त्यांना टाटा हॉस्पिटलमध्ये घेऊन गेलो. आम्हाला तेथे पोहचायला उशीर झाला आणि स्कॅनिंगचे काम बंद झाले होते. परंतु तेथील डॉक्टरांना विनंती करून आमच्यासाठी नवीन औषध (डाय) तयार करून त्याच दिंवशी ते स्कॅनिंग करून दिले. हे सर्व माझ्या बाबांमुळेच!!! स्कॅनिंग नंतर अनुमान निघाले की त्यांना सिंहॉसिरा ऑफ लिहर नावाचा दुर्धर रोग झाला आहे. कधीही दारु-सिगारेट न पिणाऱ्या व्यक्तीला असा रोग ऐकून आम्ही सर्वस्वी हतबल झालो. डॉक्टरांच्या बोलण्यातही निराशा जाणवू लागली. मी साश्रूनयनांनी बाबांचा धावा करून त्यांना साकडे घालत होते की, “बाबा आता माझ्या कुंकुवाचे रक्षण करणे हे तुमच्याच हातात आहे.” बाबांची उदी अंगाला व पाण्यातून प्यायला देत असे. त्याचप्रमाणे सर्व डॉक्टरी उपायसुद्धा चालू होते. या कालावधीत बाबांनी अनेक लोकांच्या मदतीच्या रूपाने मला सहाय्य केले. साधारण एका महिन्याच्या औषधोपचाराने त्यांना साधारण बरे वाटू लागले. विशेष म्हणजे या संकटाच्या वेळी बाबांचा शिरडीचा प्रसाद आम्हाला हॉस्पिटलमध्ये वेळोवेळी अनेक साईभक्त आणून देत.

अशा या श्री साईबाबांच्या अगाध लीलेमुळेच माझे पती अशा दुर्धर आजारातून बरे होऊन पूर्ववत व्यवहार करीत आहेत.

नित्य घ्या प्रचित अनुभवे

— श्री. का. गो. जोशी
वससतनगर, परभणी.

‘नित्य मी जिवंत जाणा हेचि सत्य। नित्य घ्या प्रचित अनुभवे’ ह्या वचनाचा मला प्रत्यय आला. मी एका चांगल्या कंपनीमध्ये ‘ड्रॉफ्ट्समन’ म्हणून मुंबईस नोकरीला होतो. शिवाय माझे ‘सोमया पॉलिटेक्निक, विद्याविहार’ला पार्ट-टाईम डी.एम.ई. चालू होते. परंतु मला मुंबईला खूपच एकटेएकटे वाटायचे, कारण आई-वडील गावीच रहात. शिवाय पूर्ण शिक्षण माझ्याच भागामध्ये झाल्यामुळे मी एकदा शिरडीस गेल्यानंतर बाबांकडे ‘मला गावाच्या आसपास नोकरी भिळाली तर खूपच बरे होईल,’ असे बोलून गेलो आणि काय आश्चर्य! त्यानंतर मला अवघ्या

सहा महिन्यातच आय.टी.आय. मध्ये 'निदेशक' (इन्स्ट्रूक्टर) म्हणून वसमतला नोकरी लागली. येथूनही पत्राद्वारे डी.एम.ई. पूर्ण करता येते. ही शासकीय नोकरी, शिवाय माझ्या गावाच्या जवळच. त्यामुळे मला त्यावेळेस झालेला आनंद खरोखरच शब्दात व्यक्त करणे तरी शक्य नाही. वेळोवेळी छोटेमोठे असेच खूप अनुभव येतात.

बाबांच्या कृपेने पास झाले

— कु. निर्मला ह. सोरे
अलिबाग, रायगड.

मी एप्रिल/ऑक्टोबर १९८६ या वर्षी एम.कॉम.च्या शेवटच्या परिक्षेस बसले होते. परंतु मी साईबाबांना विसरूनच गेले म्हणा ना! म्हटलं प्रत्येक छोटी छोटी गोष्ट काय साईबाबांना सांगायची, म्हणून मी म्हटलं जाऊ दे! साईबाबांना या परिक्षेच्या यशासाठी काडीमात्र त्रास द्यायचा नाही, कारण परिक्षेचे पेपर देखील चांगले गेले होते. पण काय नशीब असतं, जेव्हा माझ्या हातात माझा रिझल्ट पडला, तेव्हा रिझल्ट पाहून मला दुःखद धक्का बसला. म्हटलं, पेपर एवढे छान जाऊन देखील हे अपयश कसे? या गोष्टीवर मी फार विचार केला. नंतर समजून चुकले की, परीक्षा झाल्यानंतर याबाबत साईबाबांची आठवण करावयास हवी होती. झाले, नंतर एप्रिल १९८७ मध्ये मी राहिलेला एक पेपर दिला, तो फार कठीण होता. वाटलं, आता देखील आपल्या पदरात अपयशाच पडणार! पण लगेच मी जागे झाले. साईबाबांना माझ्या पेपरची सर्व महती सांगितली व म्हटलं, साईबाबा, तुम्ही मला फक्त एम. कॉमला पास करा, बस्स! आणि खरंच एप्रिल १९८७च्या परिक्षेचा निकाल मार्च १९८८ मध्ये लागला आणि रिझल्टचे पॅकेट हातात पडताच मी साईचे नामस्मरण करून ते पॅकेट फोडले. आणि काय आश्चर्य! माझाच माझ्यावर विश्वास बसला नाही. मी उच्च द्वितीय श्रेणीत एम.कॉम. परीक्षा पास झाले. रिझल्ट पहाताच माझ्या आनंदाला पारावार राहिला नाही.

साई माझी माऊली हाकेला माझ्या धावली

— श्री मधुसूदन विठ्ठल सामंत
मराठी साहित्य प्राज्ञ,
म्हापण, सिंधुदुर्ग.

गेल्या दोन वर्षांपूर्वी मी आमच्या राहत्या गावीच प्राथमिक शिक्षकाची नोकरी करत होतो. गावात असूनसुद्धा माझी विशेष सोय होती, असे मुळीच नाही. उलट फार गैरसोय होती. परन्तु असेल त्या परिस्थितीत हसत खेळत दिवस काढणारा आणि वारा येईल तशी पाठ फिरवणारा मी माणूस आहे. त्यामुळे मी अजात-शत्रू आहे.

नोकरी करीत असताना पोष्ट-ऑफिसमध्ये लोकांची सेविंग बँकेची नवीन नवीन खाती उघडणे, सार्वजनिक वाचनालयाला उत्कृष्ट पुस्तकांची यादी तयार करून देणे, कोणातरी संस्थेची पावती पुस्तके खपवणे इत्यादि कामे मी आवडीने विनामोबदला करीत असे.

आमचे गावचे तलाठी महा. कुर्ले यांचे आणि माझे संबंध गेल्या ७८ सालचे संपापासून अतिशय घनिष्ठ आणि जिव्हाळ्याचे बनले गेले.

त्यांनी सहज केलेल्या विनंती वरून मी आमच्या तेरावळे वाडीतील पाच सहा खातेदारांचा सरकारी शेतसारा खातेदारांकडून घेऊन चावडीत जमा करून पावत्या घेतल्या आणि माझे तसेच निकडीचे काम निघाल्याने मी तालुक्याचे गावी जायला निघालो.

जाताना ओळर ऑयलिंगसाठी सायकल, इतर काही सामानाच्या दोन तीन पिशव्या आणि धाकटा मुलगा शैलेन्द्र बरोबर घेतला. एस.टी.मध्ये बसल्यावर हातातील हँडबँग कोठे ठेवली तेच मला स्मरेना. बँग गेल्याने माझे धाबे दणाणले. त्या बँगेत सुमारे ७५ रुपये रोख आणि दस्ताच्या पावत्या होत्या. वाचनालयाची वाचनीय अशी २/३.पुस्तके होती.

कदाचित ज्या ठिकाणी गाडीत बसलो, त्या ठिकाणी हातातील बँग विस्मरणाने राहिली नसेल ना? ही शंका मनात आली आणि गाडी थांबवून उतरलो. उलट दिशेने धावत पक्कत सुमारे दोन-तीन मैल गाडी सुटली त्या जागी गेलो पण एस.टी.च्या शेडमध्ये कोणी प्रवासी नव्हता आणि माझी बँगही नव्हती.

वाटेत जाता जाता मला परत तलाठी भेटले. त्यांना पिशवी आणि पावत्या हरवल्याचे सांगून मला परत डुप्लीकेट पावत्या मिळतील का? असे विचारले. ते म्हणाले, “पावत्या मिळतील. पण फार दाविडी प्राणायाम करावे लागतील. आधी पावत्याची बँग सापडते काय पाहा. न मिळाल्यास मग पुढे विचार करू.”

संकटकाळी माणूस परमेश्वराचा धावा करतो. मी तरी त्याला अपवाद कसा असणार! मी एकसारखा साईनाथांचा मनातल्या मनात धावा करत होतो.

सर्वेश्वरा साईनाथा, माझ्या संकटकाळी धाव. माझ्या या हरवलेल्या वस्तु मला

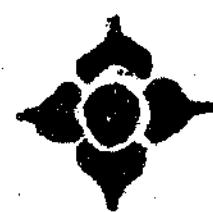
परत मिळू दे. मला यावेळी तुझाच आधार आहे. जर माझी बँग मला सापडली तर मी तुला अभिषेक करीन. मी मनापासून बाबांची मनोमन करूणा भाकत होतो.

तालुक्याला जाणाऱ्या मागच्या गाडीने अगदी विषषण मनाने गेलो. गाडीत सीटवर बसल्यावर समाधीवर बसलेल्या बाबांची मूर्ति नजरेसमोर आणून एकसारखा मनातल्या मनात “ॐ नमः साईनाथाय” या मंत्राचा जप चालू होता.

गाडीतून उतरताच माझा मुलगा शैलेन्द्र मला भेटला. माझी हरवलेली बँग हातात घेऊन उभा होता. बँग दिसताच मला अतिशय आनंद झाला. मी मुलाला विचारले, बँग मिळाली कशी आणि कोठे?

तो म्हणाला “कोणी पानवाल्या मुस्लमानाने (खायची पाने विकणाऱ्या) आपण होऊन माझ्या हाती पिशवी दिली.” माझ्या सर्व वस्तू जशाच्या तशा त्या बँगेत होत्या. सदर विस्मयकारक घटना पाहून मला अचंबा वाटला. माझ्यासाठीच बाबा एस.टी.चे प्रवासी बनले नसतील ना, असे वाटून माझे डोळे पाणावले.

तो सारा दिवस बाबांची ही लीला माझ्या मनःक्षु समोर तरळत होती.

बाबांच्या उदीची किमया

— सौ. सुगंधा ए. कुर्डेकर
भाईदर (पूर्व), उाणे.

१५ जुलै १९८६ ला मला फार अखवस्थ वाटत होते. तरी मी बाबांचे नाव घेतच दोन दिवस काढले. सतत बाबांचे नामस्मरण करीतच मी तिसऱ्या दिवशी डॉक्टरकडे गेले. डॉक्टरांनी मला कार्डिओग्राम काढण्यास सांगितले. हे ऐकताच मी फार घाबरले. मी आमच्या स्पेशालिस्ट डॉक्टरकडे गेले. डॉक्टर म्हटल्यावर पुन्हा सर्व तपासण्या आल्या. पुन्हा भीती. बाबांच्या कृपेने सर्व रिपोर्ट नॉर्मल आले. खरोखर माझे मनोरथ पूर्ण झाले.

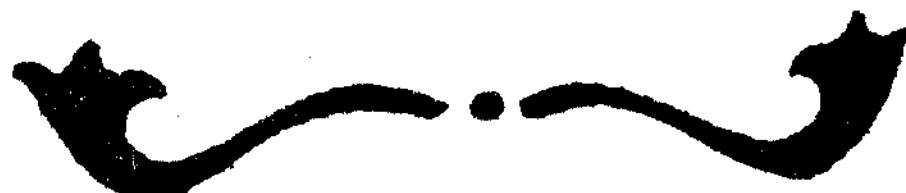
दुसरा अनुभव म्हणजे, २६ मे ८७ ला आमच्या आईला श्वासोच्छ्वासाचा त्रास झाल्यामुळे हॉस्पिटलमध्ये ठेवावे लागले. त्यावेळी तिच्या शेजारी एक ७-८ वर्षांची मुलगी होती. तिला लिव्हरचा त्रास होता. ती काहीच खात पीत नक्ती. नुसती पडून रहायची. तिला पहाताच आम्हाला फार वाईट वाटले. त्यावेळी आमच्या जवळ बाबांची उदी होती. आम्ही तिला थोडी पाण्यातून पाजली व थोडी तिला लावली. तिला सांगितले, बघ आता तू बरी होशील. खरोखरच ती मुलगी दुसऱ्या दिवशी उठली व जेवली. तिसऱ्या दिवशी तर बरी होऊन घरी पण गेली. आहे की नाही बाबांच्या उदीची किंमया!

श्री साईबाबा थोर तुमचे उपकार

— श्री. हरिश्चंद्र को. लोखंडे
हवेली, पुणे.

गेल्या दहा वर्षापासून आमचे कुटुंब साईबाबांची पूजा नित्यनियमाने करीत आहे. वर्षातून दोन वेळा बाबांच्या समाधीचे दर्शन घेण्याकरिता शिर्डीला जाण्याचा संकल्प मी केलेला आहे. श्री साईबाबांच्या कृपेने मला बरेच काही मिळालेले आहे. नुसत्या श्री साईच्या नामस्मरणाने माझी अनेक संकटे दूर झालेली आहेत.

आमच्या घरामध्ये श्री साईबाबांची १४" X २०"च्या फोटोची तसबीर लावलेली आहे. आमच्या घरामध्ये एक अविस्मरणीय घटना घडली. दिनांक ११ ऑक्टोबर १९८७ची ही घटना आहे. तो दिवस रविवारचा होता. आमची बिल्डिंग उरुळी कांचन येथील महात्मा गांधी विद्यालया शेजारी आहे. माझ्या तीन महिन्याच्या मुलीच्या "जावळ" काढण्याचा कार्यक्रम त्या दिवशी होता. त्या दिवशी दिवसभर सारखा पाऊस चालू होता. सायंकाळी सहा वाजल्यानंतर पावसाचा जोर वाढला. महाप्रलय होणार की काय? अशी भीती वाटत होती. आमच्या घरामागील ओढा पूर आल्यामुळे दुथडी भरून वाहात होता. विजेचा अगदी सुळसुळाट चाललेला होता. वारा तर अजिबात थांबलेलाच होता. संपूर्ण गावची लाईट गेलेली होती. त्यावेळी विजेचा लखलखाट इतका होता की, लाईट गेल्यासारखे मुळी वाटतच नक्ते. बरोबर सायं पावणेसात वाजता प्रचंड आवाज झाला. त्या आवाजामुळे आमच्या कुटुंबातील प्रत्येकाला वेगवेगळ्या प्रकारची प्रचिती आली. कुणाला थोबाडीत मारल्यासारखे वाटले, तर कुणाला पाठीवर आसुडाचे फटके मारल्यासारखे वाटले, तर कुणाला पाय खेचल्यासारखे वाटले .इ.इ. त्या आवाजाबरोबर हॉलीबॉलच्या चॅंडूच्या असाराचा भयंकर तेज असलेला लखलखता विजेचा लोळ आमच्या बिल्डिंगवर पडणार, इतक्यात कुठल्यातरी अज्ञात शक्तीने तो विजेचा गोळा हाताने दूर लोटल्यासारखा आम्हाला भास झाला, व आमच्या डोळ्यासमोरून तो तेजस्वी लखलखता गोळा बिल्डिंगच्या बाजू बाजूने एखाद्या पराभव झालेल्या राजासारखा जाताना आम्ही पाहिला. नंतर तोच गोळा आमच्या बिल्डिंगपासून थोड्या दूर अंतरावर जमिनीवर आपटला. ही घटना घडल्याबरोबर मी माझ्या पत्नीला म्हणालो, हा दुसऱ्या, तिसऱ्या शक्तीचा परिणाम नसून साक्षात् श्री साईबाबांचाच शक्तीरूपी चमत्कार आहे. मी ताबडतोब बाबांच्या तसबीरीला उद्बृती लावून बाबांच्या चरणी प्रणाम केला.

श्रीसाईनी जीवन दिव्य केले

अनुभव : श्री. लक्ष्मण रावंजी कदम
खालापूर, रायगड.

शब्दांकन : श्री. विजय बाबुराव चव्हाण
खोपोली, रायगड.

‘पंगु लंघयिसी गिरीम’ या वचनोवित्तची खरी प्रचिती आली आहे; ती आमच्या कारखान्यातील एक कामगार व माझे स्नेही श्री. कदम यांना! श्री. कदम हे तसे अशिक्षित व त्यांची आर्थिक परिस्थितीही नाजुकच, कारण प्रपंच मोठा आणि कमविणारे एकटेच. सुमारे ३ वर्षांपूर्वी त्यांचे मानसिक परिवर्तन झाले. गळ्यात तुळशीमाळ घातली व आयुष्याचे वळण बदलून पूर्ण शाकाहार व निर्व्यसनतेचे व्रत त्यांनी अंगिकारले.

हे सर्व करीत असतानाच एक वर्षापूर्वी श्री. कदम यांच्या जीवनात अचानक एक दुर्दैवी घटना घडली. ते नेहमीप्रमाणे कारखान्यात काम करीत असताना एक तारेचा तुकडा उडाला व क्षणात त्यांचा डावा डोळा पूर्ण निकामी झाला. नंतर ३-४ महिने दवाखान्यात उपचार करून शेवटी एक डोळा गमावून कामावर यावे लागले. या दरम्यान श्री. कदम यांनी वडवळ येथे नवीन घर बांधले. कारण जवळच्या गावातील त्यांचे जुने घर अपुरे पडू लागले होते. येथेही त्यांच्या मार्गात एक नवीन संकट उभे राहिले. नवीन घरात रहाणे त्यांना कठीण होऊ लागले. त्यांच्या कुटुंबातील मुलगा, सून वा पत्नी कोणीही येथे झोपले की, रात्री त्यांच्या स्वप्नात एक अज्ञात व्यक्ती येई व त्यांच्या तोंडात मारल्याचा त्याना भास होई आणि मग जाग येई, पण नंतर तेथे काहीच दिसत नसे. शेवटी श्री. कदम यांनी एकट्यानेच या नवीन घरात झोपण्याचा निश्चय केला. आणि आश्चर्य असे घडले की, त्यांना स्वप्नात साक्षात् श्रीसाईनाथ दिसले व त्यांच्या पायाजवळील जमिनीतून लाल रंगाची फुले बाहेर पडत असल्याचे श्री. कदम यांनी पाहिले.

नंतर हे स्वप्न त्यानी आपल्या ओळखीच्या काही लोकांना सांगितले. तसेच यानंतर श्री. कदम यांच्या भावूक मनात याठिकाणी श्रीसाईचे छोटेसे मंदीर बांधून बाबांचे कायमचे वास्तव्य असावे, असा विचार आला. नेमके ह्याचवेळी साईकृपेने श्री. कदम यांना कारखान्याकडून डोळ्याची नुकसानभरपाई म्हणून सुमारे ३२ हजार रु. मिळाले. मग मात्र कसलाही विचार न करता त्यांनी लगेच साई मंदिर उभे केले. नंतर मुंबईला जाऊन माधवबागेतील मूर्तीकाराकडून सुमारे १।।। फूट उंचीची साडेतीन हजार रुपयांची साईमूर्ती विकत आणली. तसेच मंदिरासाठी एक टैपरेकॉर्डर व ऑम्प्लीफायरही आणला.

श्री साईबाबांच्या हाराचा चमत्कार

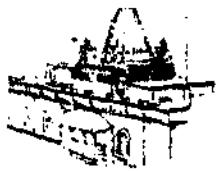
— लीलाताई शं. गोलतकर
परळ, मुंबई.

शुक्रवारी २९ तारखेला गुरुपौर्णिमा होती. म्हणून माझ्याकडे गुरुवारी २८ तारखेपासूनच भक्तमंडळी साईबाबांच्या दर्शनाला येत होती. कारण दुसऱ्या दिवशी कुणाला यायला मिळालं असतं-नसतं म्हणून आणि मी तर बाबांना शिर्डीला निरोप पाठविला होता की, गुरुपौर्णिमेला माझ्याकडे या म्हणून बाबा तर माझ्याकडे साक्षात् आहेतच. प्रश्नच नाही... पण वेडी माया ना!

आणि तसंच झालं... गुरुवारी एका साईभक्त मुलाने मोगरीच्या फुलांचा ताजा टपोरा जाड हार आणला. मी तो बाबांच्या मूर्तीच्या गळ्यात घातला आणि दुसऱ्या दिवशी सकाळी पहाते तर उजवी बाजू हाराची पार सुकलेली आणि डावी बाजू अगदी ताजी टवटवीत, जणू काय आताच घातल्यासारखी. मग माझ्या लक्षात आलं... बाबांना निरोप धाडला ना! त्याचा हा चमत्कार. आज गुरुपौर्णिमा आहे आणि बाबा माझे गुरु आहेत.

गुरुमाझलीचा चमत्कार झाल्यावर त्याची लीला अगाध आहे. फक्त त्याचं आपण कौतुक करायचं. गुरुपौर्णिमा होती म्हणून, त्यांची भक्त मंडळी त्यांच्या दर्शनाला येत होती. बाबा सर्वांचेच गुरु आहेत. नमस्कार करताना त्यांच्या हाराकडे त्यांचं लक्ष जायचं... मला म्हणायचे, ताई हे असं कसं हो, एक बाजू ताजी फुललेली? मी काय सांगणार त्यांना... साईईश्वराची लीला अगाध आहे... त्यातलीच ही एक आँहे, दुसरं काय.. आपण फक्त पहायचं, दर्शन घ्यायचं, खोलात जायचं नाही. हा परमेश्वरी भक्तीमार्ग असाच आहे. प्रेमाचा आहे तो... फक्त आपलं प्रेम हवं असतं त्याला... दुसरं काही नको. तो भावाचा भुक्तेला आहे. भाव तोचि देव... आणि म्हणूनच हच्चा सर्वशक्तिमान साईनाथांना माझे अनंत कोटी प्रणाम....

हरवलेले सामान बाबांच्या कृपने परत मिळाले

— सौ. प्रभिला मधुकर वळारे
बदलापूर, ठाणे.

२७ डिसेंबर १९८६ हा दिवस माझ्या आयुष्यात अविस्मरणीय आहे. या दिवशी ठाण्याला माझ्या भाचीचे लग्न होते. त्यादिवशीच गारांचा पाऊस पडला. आम्ही सर्व ठाण्याला लग्नाला गेलो होतो. लग्न आटोपून रात्री बदलापूरला परत येण्यासाठी ठाणे स्टेशनात आलो. गारांचा पाऊस पडल्याने कडाकयाची थंडी पडली होती. कर्जत गाडीत नेहमीच गर्दी असते. रात्री ८-४५ ला आम्ही कर्जत लोकल पकडली. खूप गर्दी असल्याने उभे राहूनच आम्हाला प्रवास करावा लागला. माझ्या हातातील पिशवी मी सामान ठेवण्याच्या जागी ठेवली. उल्हासनगरला आम्हाला बसायला जागा मिळाली. तिथेच एक भिकारी आमच्याजवळ थंडीत कुडकुडत बसला होता. त्याला कुठे जायचे म्हणून मी विचारले, पण तो काही बोलेना. गाडीतल्या माणसांनी त्याला शोंगदाणे वगैरे खायच्या वस्तू दिल्या. बिचारा तो ते सुध्दा घेईना व बोलतही नक्ता. मला त्याची दया आली. पाऊस पण पडतच होता. त्याला कुठे जायचे आहे? तो थंडीत झोपणार कुठे? याचाच विचार मी करीत होते. त्याला पाव चहासाठी मी पैसे दिले. तेहळ्यातच बदलापूर स्टेशन आले व घाईघाईत आम्ही स्टेशनवर उतरलो. गाडी सुटल्यानंतर आम्हाला आठवले की, आमची पिशवी आम्ही गाडीतच विसरलो आणि ब्रम्हाण्डच आठवलां कारण त्यातच घराच्या चाव्या, गोदरेज कपाटाच्या चाव्या, माझी पर्स, पर्समध्ये दागिने, रोकड पैसे, पतीचा भारी चष्मा या सर्व वस्तू होत्या. आता घरी कसे जाणार? कुलुपाच्या चाव्या गाडीतच राहिल्या. मी बाबांचा धावा केला. आमची केविलवाणी परिस्थिती पाहून एका माणसाने बदलापूर स्टेशनात स्टेशनमास्तरांना या बदल सांगण्यास सांगितले. आम्ही लगेच स्टेशन मास्तरांच्या कार्यालयात गेलो. तिथे प्रवेश केल्याबरोबर समोरच परमपूज्य बाबांची मोठी तसबीर दिसली आणि मला धीर आला व मनात म्हटले की, बाबा माझ्या पाठीशी आहेत, ते मला निराश करणार नाहीत. मनोमन बाबांना नमस्कार करून म्हटले, बाबा आमची पिशवी परत मिळू दे! मी नारळ फोडीन व आपले उपकार जन्मभर विसरणार नाही. झालेली सर्व हकिगत माझ्या पतीने स्टेशनमास्तर श्री. भालेराव यांना सांगितली. त्या सद्गृहस्थांनी ताबडतोब कर्जत स्टेशनला फोन केला व आत्ताच बदलापूरहून सुटलेल्या गाडीत शेवटच्या फर्स्ट क्लासच्या मागील डब्बात एक गुलाबी रंगाची पिशवी विसरून राहिली आहे. तिच्यात अमुक अमुक सामान आहे. ती सापडल्यास परतीच्या लोकलने ती पिशवी कृपया घेऊन यावी. एका प्रवाशाच्या घराच्या चाव्याच त्यात असल्याने ते सर्व स्टेशनात थांबले आहेत. जातीने या पिशवीचा शोध करावा. स्टेशन मास्तरांनी आम्हाला फार सहकार्य दिले व १०॥ वाजता कर्जतहून येणाऱ्या लोकलसाठी थांबण्यास सांगितले. थांबणे भागच होते. मनात सारखा बाबांचा धावा चालू होताच.

बाबा ही आमची कसोटीची वेळ आहे. तुमच्यावर आम्हा सर्वांची नितांत श्रधा आहे. तुम्ही मला निराश करू नका व आमची पिशवी परत मिळवून द्या. माझा धावा चालू होता. परंतु नशीब नेहमीच साथ देते असे नाही. हरवलेले सामान सापडणे तसे कठीणच. दरम्यान कुणाची नजर आमच्या पिशवीवर गेली असेल व कर्जतला गाडी रिकामी झाल्यानंतर ती कुणीतरी उचलून नेणेही शक्य होतेच. मनात शंकेची पाल चुकचुकत होतीच. त्याबरोबरच बाबांवर असीम निष्ठा असल्याने आशा पण होती की, मला पिशवी परत मिळेल. पण मनाच्या दोलायमान स्थितीने माझा जीवच उझून गेला होता. पिशवी मिळाली नाही तर काय करायचे? एवढ्या रात्री गोदरेजचे कुलुप उघडायचे कसे? कपाटाच्या चाब्या नसल्याने कपाट उघडायचे कसे? दागिने मोत्यांचेच असल्याने त्याबद्दल मला विशेष वाटत नव्हते, पण चाब्या मात्र मिळायला हव्या होत्या. विचार करता करता १०॥ वाजले व परतीची कर्जतहून मुंबईला येणारी लोकल बदलापूर स्टेशनात आली. विचारांनी डोक्यात काहूर माजले होते. छाती धडधड करीत होती. गाडी स्टेशनात थांबली. केविलवाण्या नजरेने आम्ही आमची पिशवी या गाढीने येणार म्हणून आशोने बघत होतो. तेकड्यात गाडीचे गार्ड आमचीच पिशवी स्टेशन मास्तरांकडे देण्यासाठी आले. आम्ही ती ओळखली आणि इतका आनंद झाला की, सांगायला शब्द नाहीत. बाबांच्या तसबिरीला मी मनोभावे नमस्कार केला तेहा आनंदाश्रू माझ्या डोळ्यात आले. क्षणभर विचारशक्तीच गेली. ह्या पिशवीत एकूण ८०० रुपयांचा ऐवज होता. स्टेशन मास्तरांना आम्ही आधीच काय काय वस्तु पिशवीत होत्या ते सांगितले होतेच. त्याप्रमाणे त्यांनी त्या तपासून बघितल्या व खात्री करून आमच्या स्वाधीन केल्या. बाबांच्या कृपेनेच मला माझी पिशवी परत मिळाली, हे निश्चित. कारण लोकलगाडीत आपण अतिशय सावध, दक्ष असताना सामान घोरीला जाते व माझी विसरलेली पिशवी मला परत मिळते हा चमत्कार नाही काय. त्या दिवशी माझ्या परमपूज्य बाबांनी भक्ताची लाज राखली व आम्ही सुखरुप सर्व चीजवस्तू जशाच्या तशा घेऊन घरी परत आलो. त्यातील फरसाण फक्त संपवले होते. आणि मला गाडीतील भिकाच्याची आठवण झाली. बिचारा भुकेला! तो भिकारीच या परिस्थितीस कारणी भूत झाला व बाबांच्या रुपाने त्याने आम्हास दृष्टान्त दिला.

बाबांची प्रथम श्रेणी

— चारुलता केशव हेल्कर
ताराबाई पार्क, कोल्हापूर.

मी नियमितपणे श्री साईबाबांचे प्रार्थनाष्टक व प्रार्थना म्हणते. मी बारावीत पहिल्यापासून व्यवरिथत अभ्यास केला होता. पण परिक्षेच्यावेळी मला खूप मानसिक तणाव जाणवत होता. कारण मी इंग्लिश माध्यम घेतले होते व अभ्यासही तसा अवघडच होता. त्यातच मी परिक्षेच्यावेळी आजारी होते. पेपरला जाताना मी श्री साईबाबांना नमस्कार करून व उटी लावून जात होते, श्री साईबाबांचे नाव घेऊन पेपर लिहीत होते. काही पेपरला मला वेळ मिळाला नाही, पण बाकी सगळे पेपर व्यवरिथत सुटले. निकालाच्या दिवशी काही सुचत नव्हत. प्रथम श्रेणी मिळेल की नाही, असं सारखं वाटत होतं. शेवटी मी श्री साईबाबांच्या जवळ प्रार्थना केली की, मला प्रथम श्रेणी मिळू दे. मला ६९ टक्के गुण मिळाले. बारावी परिक्षेत मला श्री साईबाबांच्या कृपेनेच प्रथम श्रेणी मिळाली, यात अजिबात शंका नाही. माझे श्री साईबाबांना कोटी कोटी प्रणाम व त्यांच्यावरती माझी श्रद्धा अधिक दृढमूल व्हावी, हीच त्यांच्या चरणी प्रार्थना.

श्री साईबाबा तारी त्याला कोण मारी?

— श्री. शाम वस्त
पाळी, गोवा.

१९५७ सालापासून आजपर्यंत श्री साईबाबांच्या शिरडी येथील समाधीचे दर्शन घेऊन मी माझ्या जीवनात सुखी झालो आहे. ज्या ज्या वेळी मी जी जी इच्छा धरली, ती ती श्री समर्थानी आपल्या कृपाशीर्वादाने पूर्ण केलेली आहे. इतकेच नव्हे तर अनेक संकटांतून माझ्या समर्थानी मला आणि माझ्या कुटुंबियांना तारलेलं आहे. त्या सान्यांच्या तपशील देण, म्हणजे एक पुस्तकच होईल. तेहा नुकत्याच घडलेल्या प्रसंगाचे थोडक्यात श्रीच्या आशीर्वादाने प्रेरित होऊन मी हे वर्णन करीत आहे.

मे महिना म्हणजे शाळांना सुट्टी असते, त्यामुळे गोव्यात पर्यटकांची गर्दी फार. त्या गर्दीचा वाहतुकीवर परिणाम होतोच. गाड्या प्रवाशांनी गच्च भरलेल्या असतात. दुपारी १ ते ३ पर्यंत गर्दीचा ओघ कमी असतो म्हणून मी म्हापसा ते मडगाव गाडीत म्हापसा येथे बसमध्ये उजव्या बाजूच्या बैठकीवर बसलो. बस १.२० वाजता सुटली. दुपारची वेळ असल्याने मी ठोड्याच वेळात पेंगायला लागलो. म्हापसापासून बस ३० कि.मी. अंतरावर आली असेल, मी झोपेतच होतो, सूर्याची तिरपी किरणे काचेतून माझ्या चेहन्यावर पडत होती, त्यामुळे माझ्या झोपेत खंड

पडत होता आणि मी पुन्हा पुन्हा जागा होत होतो, बस चालत होती, त्या बसमधील एका वृद्ध गृहस्थाने, जो डाव्या बाजूकडील बैठकीवर बसला होता, त्याने मला जागवले आणि म्हणाला, मी आता पुढच्या स्टॉपला उत्तरणार आहे. तू माझ्या जागेवर बस, मी त्या वृद्धाचे आभार मानले आणि त्याच्या जागेवर बसलो. इतक्यात पुढचा स्टॉप आल्यावर ते गृहस्थ खाली उत्तरले, बस पुन्हा सुरु झाली आणि वेगाने धावू लागली. वळणावरुन जराशी पुढे जाते न जाते तोच “खाल्ल”... करुन मोठा आवाज झाला आणि काचेचे दोन-तीन तुकडे माझ्या अंगावर पडले. प्रवाशांचा एकच आवाज झाला आणि बस लगेच थांबली. समोरुन येणाऱ्या बसच्या बॉडीचा उजवा भाग आदळला आणि मी अगोदर बसलेल्या जागेवरच्या खिडकीची काच तुटली होती. बस मधील सर्व प्रवासी माझ्याकडे सहानुभूतीच्या नजरेने पाहू लागले, मी तर रत्नभित्र झालो होतो! लोक म्हणू लागले, तुझे दैव बलवत्तर म्हणून तू वाचलास! खरोखरच तुझ्या देवाने तुला वाचवला! माझी झोप तर केव्हाच पळाली होती. मी म्हापसाहून पेंगतच खिडकीच्या काचेवर डोकं टेकून इथर्यात आलो आणि नेमकं इथेच आल्यावर त्या वृद्ध गृहस्थाने मला आपली जागा दिली आणि आपण प्रवासी बनून निघन गेला. माझी खात्रीच झाली, ते माझे श्री साईबाबाच होते! प्रवासी बनून बसमध्ये चढले होते, आपल्या लेकराला वाचवण्यासाठी. माझ्या डोळ्यांत आनंदाश्रू उभे राहिले. अंतचक्षू समोर श्री साईबाबांना आठवून म्हणालो, बाबा, किती किती म्हणून संभाळशील तू आपल्या भक्तांना! तू तारणारा असल्यावर तुझ्या भक्तांना कोण मारील? समर्स्त साईभक्तांनी श्री साईबाबांवर श्रद्धा ठेवावी, विश्वासाने श्री साईबाबांकडे पहावे, म्हणजे श्री साईबाबासुद्धा आपल्याकडे पाहतात आणि संकटात ते आपल्या लेकरांना सांभाळतात. याची प्रचिती म्हणजेच माझ्यावर आलेला वरील प्रसंग होये!

साई तूच एक आधार

— श्रीमती सुशिलाबाई बाजीराव निवाळकर
भुदरगड, कोल्हापूर.

कुठल्याही माणसाने आपल्या जीवनात एखाद्या देवावर दाट श्रद्धा ठेवून सर्व भार त्यांचेवरच ठेवून आपले जीवन जगल्यास निश्चितच आपले जीवन सुखसमाधानाने जगता येते, आपल्या सर्व आशी आकांक्षा त्यांचे कृपेने पूर्ण होतात. मी एक पंचाहतर वर्षाची वृद्ध महिला श्रीसाईबाबांची भक्त आहे. आज पर्यंतच्या आयुष्यात मी श्री साईचरणीच गाढ श्रद्धा ठेवली आहे आणि संकटकाळी श्री साईनीच माझी संकटातून मुक्तता केली. माझ्या सर्व आशा आकांक्षा त्यांच्याच कृपेने पूर्ण झाल्यात, अशी माझी भावना आहे.

आपल्या आयुष्यात आपण एकदा काशीयात्रा करावी, अशी माझी खूप इच्छा होती, पण या वयात आणि येथून पुढे असा योग येईल, 'असे वाटत नव्हते. पण साईनाथांच्या कृपेने ता. २९ मे ८८ रोजी हा योग आला. एका खांजगी यात्रा कंपनीतून काशी त्रिस्थळी यात्रा पूर्ण करण्याचे भाग्य लाभले. सोबतीला गावातील दोन महिला व माझी मुलगीही होती. ता. १ जून ८८ ला अलाहाबादला पोहचल्यानंतर प्रवासाने माझ्या तब्बेतीस त्रास होऊ लागला. अलाहाबादहून प्रयागला गेल्या नंतर डिसेंट्रिचा खूपच त्रास वाढला व खूपच अशक्तपणा आला. प्रयागला धार्मिक विधी पूर्ण करावयाच्या होत्या. त्या पूर्ण होतील की नाही, याची काळजी वाटू लागली आणि मी नेहमीप्रमाणे "श्री साईबाबांचा" धावा केला. योगायोगाने प्रयाग येथे पुरोहितांच्या घरी थोडे घरगुती औषध मिळाले. त्याने तीन वाजेपर्यंत थोडा तब्बेतीस आराम वाटला आणि कशातरी सर्व धार्मिक विधी पूर्ण केल्या.

दुसरे दिवशी अयोध्याला जायचे होते पण मला रात्री खूपच त्रास होऊ लागला. अत्यंत अशक्तपणा जाणवू लागला. हात पाय गळाल्यासारखे वाटू लागले. पुढील प्रवास करण्यात काहीच त्राण उरला नाही. त्रास इतका वाढला की, आपले काही बरे वाईट येथेच होईल, असे वाटू लागले. आणि तसे झाले तर आपल्या बरोबर असणाऱ्या चाळीस जणांच्या यात्रेला व्यत्यय येईल, याची काळजी वाटू लागली. माझी ही अवस्था बघून माझी मुलगीही भांबावून गेली. रात्री ना डॉक्टर की ना औषध, अशा अवस्थेत फक्त एकच आधार होता, तो म्हणजे "श्री साईबाबांचा धावा" रात्री मी उदी प्रसाद घेऊन वारंवार रात्रभर साईचा धावा करु लागले. "तुम्हीच मला आता फक्त आधार आहात. या संकटातून माझी मुक्तता करा व माझा पुढील यात्रा प्रवास सुखकर करा" अशी श्री साईचरणी मनोभावे प्रार्थना केली. रात्रभर मला झोप नव्हती तरी पण श्री साईबाबांची मूर्ती माझ्या उशाला बरून आहे, असा भास मात्र सतत होत होता. संकाळपर्यंत कोणी डॉक्टर भेटले नाहीत. आणि तशा अवस्थेत मी साईबाबांच्या वर श्रद्धा ठेवून अयोध्याच्या प्रवासाला निघाले. आश्चर्य असे की, वाटेत फैजापूर गावी आम्हाला एक डॉक्टर भेटले. त्यांना माझी तब्बेत दाखवली. त्याचवेळी डॉक्टरांच्या जवळे एक मळकट कपडे घातलेले एक अनोळखी म्हातारे गृहस्थ होते. त्यांनी अगदीच आस्थेने डॉक्टरांना विनंती केली, "डॉक्टर, या बाईंना एखादे चांगले औषध द्या, त्यांना अजून यात्रेचा खूप प्रवास करायचाय" डॉक्टरांनी तपासून औषध लिहून दिले. या नवीन शावात औषधाचे दुकान कुठे आहे वगैरेची माझ्या मुलीला व मला काहीच कल्पना नव्हती. लगेच ते म्हातारे गृहस्थ आपुलकीने म्हणाले, "घाबरु नका, चला मी दाखवतो तुम्हालो दुकान" असे म्हणून त्यांनी माझ्या मुलीला औषध दुकानापर्यंत नेवून दुकान दाखवले. मुलीने औषध आणले व औषध घेतल्यानंतर ताबडतोब मला आराम वाटू लागला. मात्र ते म्हातारे गृहस्थ मात्र कुठेच दिसत नव्हते. त्यानंतर प्रवासात

कुठेही कसलाही त्रास झाला नाही आणि आम्ही घरी सुखरूप परतलो. मनाला मात्र प्रश्न होता की, ओळख नसताना आपुलकीने, आत्मीयतेने माझ्या विषयी डॉक्टरांना दिनंती करणारे, दुकान दाखवणारे, काळजी करणारे, ते म्हातारे गृहस्थ कोण होते. माझी खात्री आहे की, मी श्रद्धेने धावा केल्यानंतर भक्तांसाठी धावून आलेले ते साईबाबांच होते आणि म्हणून मी म्हणते—

जगण्यास मला साई तूच एक आधार
केवळ रमरणाने तुझ्या काळही घेईल माघार!

जो जो मज भजे

— सौ. दिपा दत्तात्रेय गोखले
महाड, रायगड.

साईबाबांच्या भक्तीचा मार्ग मला माझ्या भावामुळे मिळाला. त्याने साईबाबांची नवीन पोथी आणली, तेव्हा आम्ही पोथीचे पान उघडून बघितले तर काय आश्चर्य! पोथीच्या पहिल्याच पानावर एक टवटवीत चाफ्याचे फूल आम्हाला पहायला मिळाले. ज्यावेळी आमच्यावर संकटं आली, त्यावेळी साईबाबांनी त्या संकटांचे निवारण केले. माझी आई आजारी असताना साईबाबांनीच तीन वेळा तिला वाचवले आहे. मी एस. एस. सी. ला असताना केवळ साईकृपेनेच गणितात पास झाले.

माझ्या लग्नाला ४ वर्ष झाली तरी आम्हाला मूलबाळ झाले नव्हते. तेव्हा मी साईबाबांना म्हणाले की, मला तुमच्या कृपेने मुलगा होऊ द्या! त्याप्रमाणे मला मुलगा झाला. आता तो दर्शाचा आहे. साईबाबांची कृपादृष्टी माझ्यावर आहे, तशी सर्व भक्तांवर रही ही त्या साईचरणी प्रार्थना.

नित्य मी जिवंत जाणा हेची सत्य।
नित्य घ्या प्रवित्त अनुभवे।

जया मनी जैसा भाव

— श्री. प्रकाश के. उपडे
चांदिवली व्हिलेज, मुंबई.

दि. ३०/६/८७ रोजी मी ऑफिसच्या कामासाठी जात असता सोबत कंपनीच्या मालकांनी रद्द झालेली विमानाची तिकीटे वांदे येथील आमच्या एजंटकरे परत करायची होती. परंतु हाय? दैवगती मोठी विचित्रत्व होती. म्हणजे ज्या लिफाफ्यामध्ये ठेवलेली तिकीटे होती तो लिफाफाच गहाळ झाला. मी घाबरूनच गेलो. डोक्यात विचारांचे थैमान सुरु झाले. काहीच सुचेना!

डोके शांत ठेवून मी चांगल्या विचारांचा भागोवा घेत असता, चटकन श्री साईबाबांचे मनसंवी चिंतन व स्मरण करू लागलो.

मी ऑफिसमध्ये गेलो व घडलेल्या घटनेबद्दल सर्व सांगितले. त्यानंतर एजंटने थोडेसे धमकी देऊन सांगितल्यावर माझा धीरचं खचला. परंतु मी धीर सोडला नव्हता. नंतर मी माझ्या ऑफिसमध्ये आत्यावर मॅनेजरला सांगितले. ते ऐकल्यानंतर त्यांचा राग अनावर झाला व त्यांनी या तिकिटांची किंमत १०,००० रु.ची रक्कम माझ्या मासिक पगारातून समान हप्त्याने वसूल केली जाईल, हे सांगताच, मी चरकलोच! काय करावे काहीच सुचेना... परंतु मी साईबाबांच्या नामस्मरणाचे चिंतनच करीत आलो.

शेवटी हरवलेली ही सर्व तिकीटे दुसऱ्या दिवशी म्हणजे श्री साईंचे दर्शन घेऊन आल्यानंतर शुक्रवारी, एजंटने ऑफिसमध्ये फोन करून तिकीटे टपालाने मिळाल्याचे सांगताच मला अतिशय आनंद झाला. यावरुनच मला कळून चुकले की, ईश्वरी साक्षात्कार फार मोठा आहे आणि तो चिरंतनच असावा!

सांगावयाचे तात्पर्य की, मी जे श्री साईबाबांचे नामस्मरण-चिंतन करीत राहिलो, त्याचेच हे मोठे यशस्वी फळ मला मिळाले, याचेच मला जास्त समाधान लाभले.

म्हणून मी श्रीसाईबाबांच्या चरणावर डोके ठेवून एवढीच प्रार्थना करीन की,

तुमच्या चरणी लीन झालो
सकळ जनांची दुःखे दूर करा –
आशीर्वाद असावा आपुला
या दासासी तुमचा.

उदी एक महान विभूती

– श्री. गुरुनाथ विष्णु पन्हाळकर
रंकाळावेस, कोल्हापूर.

तो ऑगस्ट १९८८ चा महिना होता. कोल्हापुरात पाऊस जोरदार पडत होता. अचानक एक दिवस माझे डोळे सुजले. थोड्या वेळाने ते लाल झाले. त्यामधून पाणी वाहू लागले. डोळ्यात थेंब घालून बघितले, तरी त्याचा उपयोग काही होईना! मी रोज, सकाळ-संध्याकाळ बाबांचे स्मरण करून उदी घेतो. बाबांना मी त्यावेळी मनापासून प्रार्थना केली की, बाबा, लवकर डोळे बरे होऊ देत. दोन्ही डोळ्यांना उदी लावणे सुरु केले. डॉक्टरांचे औषध सुरु होते. परंतु डॉक्टरी इलाजापेक्षा माझा सर्व विश्वास डॉक्टर साईबाबांच्या उदी या औषधावर होता. उदी

लावलेत्या दिवसापासून माझ्या डोळ्यांची सूज पुष्कळच कमी झाली, जी आग होत होती, ती पण पुष्कळच बरी झाली. बाबांनी डोळे बरे केले.

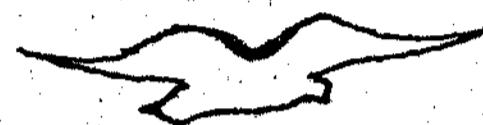
मी इथे असे म्हणेन की, ज्याप्रमाणे शिर्डीत बाबांनी एका रोग्याचे डोळे बरे केले, त्याप्रमाणे बाबांनी कोल्हापुरात माझे डोळे उदी द्वारे बरे केले.

ज्यांची आहे बाबांच्यावर भक्ती

रक्षण त्यांचे बाबा करिती ॥

उदीमध्ये आहे गुढ शक्ति

सर्व रोग, यातना, संकटे पळून जाती, भरम होती ॥

साईकृपा

— शशीकला एन. नाईक
कारवार, कर्नाटक.

शिरडीबाबांची लीला मी पुष्कळांच्या तोऱ्हून ऐकली होती. दुसऱ्यांच्या तोऱ्हून ऐकणे व आपल्या प्रत्यक्ष अनुभवास येणे निराळेच असते. माणसावर कठीण प्रसंग आल्यावर माणूस आपोआपच देवाचे पाय धरतो. मी गेली दहा वर्ष बाबांची भक्ती करीत आहे.

एकदा असे झाले, मी “बाबांची लीला” हे पुस्तक वाचत होते. तेहाच मी एक बाबांजवळ नवस केला, “बाबा माझ्या मुलीचे आजारपण नाहीसे करून माझ्या मनातली भीती नष्ट करा.” खरंच सांगू, तिसऱ्याच दिवसापासून माझी भीती नाहीशी झाली व माझी मुलगी बरी झाली. बाबा माझ्या नवसाला पावले. बाबा म्हणजे भक्तांवर कृपा करणारे एक मूर्तिमंत देव आहेत. त्यांना शतशः प्रणाम.

साईकृपेचा अनुभव

— श्री. उल्हास पाडळकर
श्रीरंग सोसायटी, ठाणे.

मी गेल्या वर्षी वाशीहून ठाणे येथे येत होतो. ठाण्याला मी जांभळी नाका बस स्टॉपवर उत्तरलो. समोरच काही तिकीट चेकर उभे होते. चेकरला तिकीट दाखविण्याच्या घाईगडबडीत माझे अंदाजे ५० रु. चे रेल्वे लायबरीचे एक पुस्तक तिथेच पडले. माझ्या ते घरी आल्यावर लक्षात आले. कर्मधर्मसंयोगाने त्याच वेळेस माझ्या आईने घरी साईलीला हे पुस्तक वाचण्यास आणले होते. पुस्तक हरविल्याचे सांगितल्यावर आईने म्हटले की, साईकृपेने पुस्तक परत मिळू दे! वडिलांना तसे सांगून मी लगेच घरून निघून साईबाबांची आळवणी करीत जांभळीनाका बस

स्टॉपवर पोहोचलो. तर काय आशचर्य! तिकीट चेकर तिथेच उभे होते व त्यापैकी एकजण ते पुस्तक वाचत होता. मी त्याला ओळख पटवून पुस्तक परत मिळवले. साईबाबांची कृपा पाहून व भक्ताच्या हाकेला धावून जाणे पाहून माझे मन भारादून गेले.

श्री साईबाबांची कृपा सदैव पाठीशी राहो, हीच श्रीसाईचरणी प्रार्थना.

दुःख निर्मूलन

— सौ. मानसी वि. रिसबूड
माहिम, मुंबई

साईबाबांचा सप्ताह एकदा केल्यापासून मला श्रीसाईबाबांच्या भक्तीचा छंदच लागला. लग्नाआधीपासून त्यांची एक प्रतिमा घरात आणून तिला दर गुरुवारी मी हार घालत असे. काही घरगुती अडचणीमुळे माझे लग्न होणे कठीण होते, पण साईबाबांना मी नेहमी एकच सांगायची की, तुमच्या कृपेने माझे सगळे व्यवरिथत होऊ दे. रिसबूडांकडून होकार आल्यावर बैठकीत जर त्यांनी जास्त मागितले, तर नकार घायचा असे ठरवून मी साईबाबांच्या फोटोला नम्रकार करून गेले. बैठकीत तर माझ्या पतीने काही मागितले नाहीच आणि खरोखरच साईबाबांना सांगितल्याप्रमाणे त्यांनी माझे लग्न अपेक्षेपेक्षा जास्त थाटात घडवून आणले. माझ्यां लहान भावाला साईबाबांची अतिशय भक्ती. त्यानेसुद्धा न घाबरता सर्व जबाबदारी स्वतःच्या अंगावर घेऊन माझे लग्न करून दिले. ही साईबाबांचीच कृपा. लग्न झाल्यावरसुद्धा साईबाबांच्या भक्तीचे मला खूप अनुभव आले. बाबांनी मला काही कमी दिले नाही. कितीही मानसिक त्रास झाला की, मी साईबाबांच्या फोटोकडे पाच मिनिटे नुसती बघते की, दुसऱ्या दिवशी माझा त्रास कमी झालाच पाहिजे. लग्नानंतर एक वर्षाने मला दिवस राहिल्यावर माझ्या नाजूक प्रकृतीमुळे मला खूप भीती वाटत होती. तेव्हा डॉक्टरकडे जाताना मी साईबाबांना सांगून गेले की, मला मुलगा, मुलगी काहीही होऊ दे! पण व्यवस्थित होऊ दे. तब्बेत बारीक असूनसुद्धा मला कधीही त्रास झाला नाही. हॉस्पिटलमध्ये गेल्यापासून मी फक्त मनात “ॐ साईसमर्थ” असेच म्हणत होते. काहीही त्रास न होता एक छान मुलगी झाली. ती आता दोन वर्षांची आहे आणि अतिशय हुशार आहे. ही साईबाबांचीच कृपा. तिलासुद्धा साईबाबांचे खूप वेड आहे. आता दरवर्षी एकदा आम्ही शिरडीला जाऊन येतो. असे अनुभव सांगावे तेवढे थोडेच. श्री साईबाबा अशा प्रकारे दुःखात, संकटात असलेल्या आपल्या भक्तांना धीर देऊन त्यांतून तारून नेतात.

मला आलेला अनुभव

— श्री. प्रभाकर दत्तात्रय गोडबोले
गवालियर, म. प्र.

मी माझी पत्नी सौ. संपदा व मुलगी कु. वैभवी व मुलगा चि. विशाल असे चौधेजण माझ्या मेहुण्याच्या लग्नाकरिता भिलाई (जिला दुर्ग) ला गेलो होतो. तो डिसेंबरचा महिना होता. आमच्याकडे दर गुरुवारी बाबांची पूजा आरती अगदी नियमितपणे होत असते. मी जरी एखाद दोन दिवसांकरिता बाहेर गेलेला असेल तरी घरातील कोणीही त्यात खंड न पडू देता दर गुरुवारी आरती करतात. आम्ही भिलाईला गेलो त्याच्या तिसऱ्या दिवशी गुरुवार होता. माझ्या मनात चुणचुण लागली की आता बाबांचे दर्शन होण्याचा खंड पडेल. मी भिलाई शहरात प्रथमतःच गेल्यामुळे तेथील काहीही माहिती नव्हती. सकाळी आंघोळ वगैरे आटपून मी माझ्या पत्नीच्या मामाबरोबर रिक्षा करून बाहेर पडलो. आम्ही दोन मैलपर्यंत गेलो असू, तर माझी नजर सहज बाजूला पडली. पाहतो तर श्री बाबांचे भव्य मंदिर. मी तेथपर्यंत रिक्षा केली व आम्ही दोघे मंदिर परिसरात प्रवेश केला. बाबांची भव्य आनंदी मूर्ती पाहून मन प्रसन्न झाले. तेथील मंदिराची उत्तम व्यवस्था पाहून शिरडीच्या समाधी मंदिरात आपण उभे आहोत असे क्षण भर वाटले. योग असा की, तो दिवसही गुरुवारच होता. माझी इच्छा बाबांनी पूर्ण केली. मी लागलीच आपल्या पत्नी-मुलांस व माझ्या दोन मेहुण्यांना तेथे पाठवले. ते सर्व संध्याकाळी गेले तेव्हा मंदिरात सायंकाळची बाबांची आरती चालली होती. अशा प्रकारे आमचा गुरुवारचा खंड बाबांनी पडू दिला नाही. धन्य ते बाबा!

जगद्गुरु साईनाथ

— सौ. अश्विनी अ. चिपकर
नायगांव, मुंबई.

बन्याच महिन्यांपासून माझ्या मुलीच्या दोन्ही डोळ्यांच्या पापण्यावर आतल्या ग्रजूने गाठी आल्या होत्या व रोज त्या वाढतच चालल्या होत्या. त्यामुळे मला चिंता वाटत होती. गेल्या वर्षभरात माझ्याकडून “श्री साईसच्चरित” वाचले गेले नव्हते. चिंताग्रस्त होऊन मी त्यातील अध्याय ११ व अध्याय १५ वा नियमितपणे दिवसातून ३-३ वेळा वाचू लागले व ३-३ वेळा पाण्यातून उदी मलमाप्रमाणे गाठीवर लावू लागले. या उपायाने गाठी वाढायच्या थांबून कमी व्हायला लागल्या. उजव्या डोळ्यावरची गाठ नाहीशी झाली. डाव्या डोळ्यावर जरा कमी झाली होती. एके दिवशी मला बेरे नव्हते म्हणून एका डॉक्टरकडे गेले असता तिच्याही डोळ्यावरील गाठ दाखविली. तेव्हा तिने डोळ्यात घालायला औषध दिले. घरी आल्यानंतर श्री

साईंचे नाव घेऊन २ दिवस ते औषध घातले असता गाठ आता संपूर्ण नाहीशी झाली आहे.

काही दिवसापूर्वी मी माहेरी राहायला गेले होते. त्या दिवशी सकाळी ७ च्या सुमारास मला उजव्या कानात काहीतरी गेल्यासारखे वाटले. तो वार होता शनिवार. त्यानंतर मला डोक्याचा उजवा भागच बधिर झाल्यासारखा वाटू लागला. काय होते तो मंगळवारपर्यंत स्पष्ट सांगताही येत नव्हते. कशाबद्दल आत्मविश्वासच वाटेनासा झाला. चालण्यावर नियंत्रण नसल्यासारखे वाटू लागले. तेव्हा पासून साईनामाचा मंत्रघोष चालू झाला. जवळच्या डॉक्टरांकेडून औषधही आणले. नंतर गुरुवार पर्यंत मला बरे वाटू लागले. कालपर्यंत मला एखादी गोष्ट व्यवरिथत आठवतही नव्हती पण आज म्हणजे गुरुवारी संपूर्णपणे वरे वाटू लागले आहे.

आई माझी श्री साईमाऊली

— सौ. नलिनी माणिक डे
डॉबिवली (पूर्व),
ठाणे.

माझी आई, वय ६२, प्रकृतीने बरी, स्वभावाने शांत अशी बाई. संसार मोठ्या नेटाने पार पाडणारी. वर्षात १-२ महिने असे येतात की, ज्यावेळी आईचा मानसिक तोल पार ढासळलेला असतो. २-३ महिने गेल्यावर ती पूर्वीप्रमाणे सर्वसाधारण होते. डॉक्टर, ज्योतिषी वगैरे सर्व प्रकार करून झाले, पण दर वर्षी तिला बहुधा उन्हाळा आला की त्रास सुरु होतो. ती फारच असंबद्ध बडबड करु लागते. मात्र स्वतःची कामे करणे, ओळखी-पाळखीच्या लोकांकडे, नातेवाईकांकडे तिचे जाणे येणे सुरुच राहते. माहिम येथे माझी मावशी राहते. आई तिच्याकडे जावून तिथे दोन दिवस राहून पुन्हा डॉबिवलीला येण्यास निघाली असता माहिम ते डॉबिवली या प्रवासात कुठेतर भरकटली, ती डॉबिवलीस पोहचली नाही. भाऊ तिला आणावयास गेला असता असे कळले की, आई १० वाजता सकाळीच डॉबिवलीला घरी गेली. पण डॉबिवली येथे ती न आल्याने सर्वांचीच पाचावर धारण बसली. फक्त तिच्या हातात सोन्याच्या दोन बांगड्या होत्या, बाकी गळ्यात-कानात मात्र खोटेच दागिने होते.

सर्वत्र शोधाशोध केली. सर्व नातेवाईक, सर्व रुग्णालये, सर्व प्रकारच्या अपघाताच्या केसेस, पाहता पाहता १०-१५ दिवस होऊन गेले. टी.झी. वर्तमानपत्रांद्वारेही माहिती दिली. सर्वांच्याच मनात आईचे काही बरेवाईट झाले नाही ना! ही शंका. आईला सर्वत्र शोधत असता श्रीसाई दर्शनाची व बाबानांच आपले दुःख सांगण्याची तीव्र इच्छा झाली. मी व माझे पती मुंबईसेंट्रल येथे पोहचलो. दुपारी २ वाजताची बस सुटण्यास ५ मिनिटे असाताना २ रिकाम्या जागेच्या सिटस

सहज मिळाल्या. शिरडी येथे पोहचेपर्यंत रात्रीचे ९.३० – १० वाजले. समाधी मंदिर बंद होणार, बाबांचे दर्शन सकाळशिवाय होणार नाही, हे ठाऊक होते. शिरडीला पोहचल्यावर प्रथम मी समाधी मंदिरात गेले. बंद दरवाजासमोर जावून डोके टेकले. डोळ्यातून अश्रुधारा सुरुच होत्या, “बाबा कसंही करून माझी आई मला परत मिळू द्या, जास्त काय सांग्” एवढी प्रार्थना करून मी भोजनगृह बंद होईल म्हणून दोन घास खावे या उद्देशाने लवकरच भोजनगृहाकडे आले. तो कुटून तरी एक उंच सावळा फकीर “माई मुझे भूक लगी है। दो रोटी मुझे भी खिला दो”, असे म्हणाला. माझ्या पतीने बाहेर बाकळ्यावर बसलेल्या फकीरालाही जेवण देण्यास सांगितले. जेवण झाले व मी बाहेर आले तर तो फकीर म्हणाला, “बेटा तुम्हारी सारी इच्छा पूर्ण होगी!” त्याच्या चेहेऱ्याकडे पाहिले असता त्याच्या डोळ्यातील तेजरस्वी चमक मला वेगळीच वाटली. मी काही न बोलता पुढे गेले.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी दर्शन वगैरे आटपून “बाबा, येत्या गुरुवारच्या आत आईचा पत्ता लागू द्या. आईला घेऊनच आम्ही अभिषेक करायला येऊ” अशी प्रार्थना करून जड अंतःकरणाने आम्ही घरी आलो. सोमवार, मंगळवार असेच गेले, व बुधवारी रात्री एक वाजता घरी भावाचा निरोप आला, “आई मिळाली”. ब्रह्मांड मिळाल्याचा आनंद त्या क्षणी मला झाला.

२१ दिवस काही तरी खावून पाणी पिवून आईने दिवस काढले. फारच अशक्तपणा आला होता. सोन्याच्या बांगळ्या कुणीतरी जबरीने काढून घेतल्या होत्या. पायात चपला नाहीत, पायाला मार लागलेला, अशा विचित्र अवस्थेत आई मिळाली. रुग्णालयात औषधोपचार करून आईला घरी आणले. धन्य श्री साईबाबा आणि धन्य त्यांची ती पवित्र शिरडी.

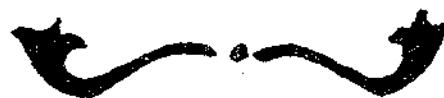
श्री साईनाथांची प्रार्थना

— श्री. मधुकर शा. सावंत
मंगळवार पेठ, कोल्हापूर.

माझ्यावर दि. ३-७-१९८८ रविवार रोजी आलेला प्रसंग. मी सायंकाळी ६ वाजता रंकाळ्यावर फिरणेसाठी सायकल घेऊन निघालो. गंगावेश मार्ग जात असता श्री. कृष्णसरस्वती महाराज ह्यांच्या मठाजवळ एक बाई तोतया आंबे विकत बसलेली होती. तिच्या जवळ पाच ते सहा लोक आंबे विकत घेत होते. आपणही आंबे घ्यावे ह्यां उद्देशाने जवळच सायकलला कुलुप न लावता सायकल उभी केली व आंबे घेऊ लागलो. पाच मिनिटांनी मार्गे पाहातो तो सायकल जागेवर नाही. मला तर धक्काच बसला, वेडापिसा झालो व पळत पळत इकडे तिकडे सायकल दिसते

का पाहू लागलो, तेथे असलेल्या सायकलवाल्याकडे चौकशी केली, तसेच पळत पळत रंकाळा रट्टैडवर गेलो, पण कौठेच सायकल पहावयास मिळाली नाही. तेथे असलेल्या श्री साई मंदिरात बाहेरुनच बाबांना मनोभावे प्रार्थना केली व सांगितले, “माझी सायकल हरवली आहे त्या कोणी नेली असेल त्याने परत जागेवर आणून लावावी, अशी बुद्धी त्यास दृ... पुढ्हा पळत पळत त्या जागेवर येऊन थांबलो. मनात बाबांचा धावा चालू होताच माझे डोळे जाणाऱ्या येणाऱ्या सायकलीकडे लागले होते. १० मिनिटांनंतर एक इसम त्या सायकलवाल्या जवळ आला व त्यास सांगू लागला, मी सायकल नेलेली आहे, कोणाची आहे. त्याने माझेकडे बोट केले. मला सायकल मिळाल्याचा आनंद झाला. तो इसम माझी माफी मागू लागला, माझे अंग बहरून आले. माझी प्रार्थना बाबानी ऐकली व आपले अस्तित्व दाखविले.

ही तर साईची किमया

— सौ. नीता देशपांडे
बालाघाट, म. प्र.

माझा साडेतीन वर्षांचा मुलगा रोजच्या प्रमाणे १० वाजता सकाळी शाळेत जाण्याकरिता तयार झाला व रिक्शाची वाट पहात दाराशी उभा राहिला. मी आत काम करीत होते. ५-१० मिनिटांतच रिक्शावाल्याने आवाज दिला. म्हणून मी बाहेर आले, पण तेथे मुलगा न दिसल्याने थोळी घाबरले. मला असे वाटले की, एखादे देळेस आत किंवा अंगणात वौरे असेल. म्हणून मी त्याला सगळीकडे शोधले. पण तो कुठेच नव्हता. तो सहसा आमच्या कम्पाउन्डचे दार उघडून बाहेर जात नाही. त्यामुळे मी खूप घाबरले. आमच्याकडी नोकर माणसं वेगवेगळ्या दिशेला त्याला शोधण्यास धावली. पण तो कुठेच सापडला नाही. मी अगदी हताश होऊन गेले. व बाबांच्या नावाचा धावा करण्यास सुरवात केली. आणि अगदी ५ मिनिटांच्या आतच माझा मुलगा सुखरूप येत असताना मला दिसला. विशेष म्हणजे तो ज्या दिशेने येत होता, त्या बाजूला मी स्वतः जाऊन आले होते, पण तेव्हा तो तेथे नव्हता.

तो कुठे होता व कसा परत आला, हे फक्त बाबांनाच माहीत. आम्ही हेच मानतो की बाबांच्या कृपेनेच तो सुखरूप परत घरी आला.

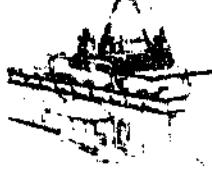
साई कृपा

— श्री. दत्ताराम म. कोरगांवकर
विलेपार्ले (पूर्व), मुंबई.

तो गुरुवारचा दिवस होता. मी ऑफिसमधून घरी जाण्यास निघालो होतो, तेवढ्यात अचानक ध्यानी मनी नसताना माझा धाकटा मुलगा कु. प्रदिपचा फोन आला की, त्याच्या हातून ३,६००/- रुपये जास्त दिले गेले. तो त्याच्या ऑफिसमध्ये कॅशियर असल्यामुळे संध्याकाळी हिशोब जमला पाहिजे, म्हणून तेवढे रुपये त्यादिवशी भरले पाहिजे होते. मी फार घाबरलो होतो, आयत्यावेळी पैसे कसे भरणार? मी तासाभरातच प्रदिपच्या ऑफिसमध्ये गेलो. तो नवखा असल्यामुळे घाबरला होता. परंतु मी व ऑफिसमधील इतरांनी त्याला धीर दिला व त्याच्याकडून दुसऱ्या दिवशी ३,६००/- रुपये भरू असे लिहून दिले. घरी येतेवेळी आम्ही दोघे नाराजच होतो. त्यावेळी गणपतीचा सण होता. घरी जातेवेळी आम्ही पाल्यातील साईबाबांच्या मंदिरात गेलो व अश्रूनयनांनी बाबांची आराधना केली, आणि जड अंतकरणांनी घरी परतलो. कोणालाही जास्त गेलेले पैसे तो परत करत नाही व त्याला घावयाचे असल्यास त्याचवेळी तो परत करतो, त्यामुळे पैसे परत मिळण्याची शक्यता नाही, ह्या विचारात आम्ही होतो.

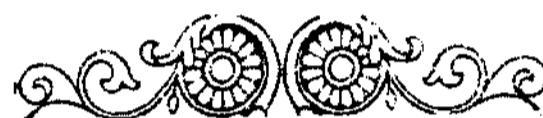
रातोरात पैशाची जमवाजमव करून दुसऱ्या दिवशी आम्ही पैसे भरले. ज्याचा संशय येत होता, त्याच्याकडे चौकशी केली, परंतु त्याने नाकबुल केले. ऑफिसमधील लोक सांगत होते की, आतापर्यंत कॅशियरकडून जास्त गेलेले पैर कोणीही परत केलेले नाहीत, त्याचप्रमाणे तुम्हालाही ते मिळणे शक्य नाही. आम्ही तरीही धीर सोडला नाही. प्रदिपचा गणपती व साईवर फार विश्वास आहे. आम्ही ज्या माणसाचा संशय येत होता, त्या माणसाच्या ऑफिसमध्ये जाऊन प्रयत्न चालू ठेवले होते. “प्रयत्नाती परमेश्वर” शेवटी साईला दया आली व गुरुवारी गेलेले पैसे शेवटी सहाव्या दिवशी मंगळवारी त्या संशयी व्यक्तीच्या ऑफिसच्या मॅनेजरने आम्हाला परत केले व त्या संशयित व्यक्तीला शिक्षा केली. “धन्य धन्य साई माऊली.”

माझा थोरला मुलगा कु. औटुंबर तिसरे वर्ष एल.एल.बी. ला बसला होता. त्याला एका विषयात २८ मार्क मिळाले म्हणून तो त्यावेळी परिक्षेत पास होऊ शकला नाही. त्याची इच्छा एल.एल.एम.ला जाण्याची होती. परंतु एल.एल.एम.ला प्रवेश मिळविण्यासाठी तिसरे वर्ष एल.एल.बी.ला एकाचवेळी सर्व विषयात पास होऊन कमीत कमी दुसरा वर्ग मिळविणे आवश्यक असते. तो स्वतः व आम्ही सर्व नाराज होतो, कारण आपल्या हातात काहीच नसते.

परंतु एक दिवस, तो गुरुवारचा दिवस होता, त्याचा एक नित्र आमच्याकडे आला व म्हणाला की, मी १२ वीच्या परिक्षेत नापास झालो होतो व पेपर फेरतपासणीसाठी पाठविले, नंतर त्या विषयात मी पास झालो. मी औदुंबरला एल.एल.बी.चा पेपर फेर तपासणीसाठी पाठविण्याबाबत सांगितले. परंतु तो काही त्यासाठी तयार होईना, कारण त्याला पेपर कठीणच गेला होता. मी औदुंबरला सांगितले की पैसे माझे, मेहनत माझी, तू फक्त होकार दे. ह्याप्रमाणे आम्ही पेपर फेरतपासणीसाठी पाठविला. मध्यंतरी दोन महिने मुंबई विद्यापीठाकडून आम्हाला फार त्रास झाला, परंतु दोन महिन्यानंतर आम्हाला कळले की, तो पास झाला. २८ मार्काच्या ऐवजी त्याला ५७ मार्क मिळाले होते. ही सर्व साईचीच कृपा.

आपली मेहनत व साईचीच कृपा असल्यास कुठलीही गोष्ट साध्य होणे अशक्य नाही. “धन्य धन्य ती साई माऊली”.

मुलगी बरी झाली

— सौ. कांता विजयकुमार ओलेकर
राजारामपुरी, कोल्हापूर.

माझी मोठी मुलगी शितल मे महिन्याच्या सुट्टीनंतर आमच्या बरोबर कोल्हापूरला न येता आजी-आजोबांच्या जवळ सांगलीस राहिली होती. शाळा सुरु होण्यास अजून ८ ते १० दिवस होते. दिनांक ३ जूनला आम्ही चतुर्थीचा उपवास सोडून झोपी गेलो, पण सकाळी ७ वाजता सांगलीहून माझ्या दीराच्या फोन आला व शितलला ऑडमिट केले आहे, तुम्ही ताबडतोब या, असे त्यांनी सांगितले. आम्हा नवरा-बायकोचे तर हातपाय गळल्यासारखे झाले. एकाकी असे कसे झाले असेल, या विचाराने आम्हाला काही सुचेनासे झाले. कारण तिला झटके येऊन एक हात व एक पाय हलवता येत नव्हता. शिवाय तिला बोलताही येत नव्हते. मी देवासमोर गेले, बाबांची उदी घेतली, तिच्या दिशेने फुकली व बाबांना साकडे घातले की, मी तिथे पोहचेपर्यंत माझ्या मुलीला आराम पडू दे. एस.टी. मध्ये बाबांच्याच नावाचा जप करत होते. आम्ही एस.टी.तून उतरताच हॉस्पिटलमध्ये गेलो. तिला सलाईन लावले होते व तिला झोपही लागलेली होती. पण काय आश्चर्य! आम्ही जावून ५ ते १० मिनिटे होतात तोपर्यंत तिला जाग आली. तिने आम्हा सर्वाच्याकडे पाहिले, हाता-पायांचीही हालचाल केली व तुम्ही कधी आलात, असे ती बोलली सुद्धा. आम्हाला खूप आनंद झाला. आम्ही बाबांची प्रार्थना करून मनोमन त्यांचे आभार मानले. बाबांचे आशीर्वाद व कृपा म्हणूनच माझी मुलगी लवकर बरी झाली. दुसऱ्याच दिवशी डॉक्टरांनी तिला डिसचार्ज दिला.

शिरडी माझे माहेर

- सौ. माया सावंत
कुर्ला (पूर्व), मुंबई.

“श्री राई”, हया शब्दानेच माझे मन किती सुखावते म्हणून सांगू! माहेरी जाताना जशी सासुरवाईण सुखावतेना, अगदी तसाच शिरडीला जाताना माहेरी जाण्याचा आनंद मला मिळतो. आपली सारी दुःख, व्याधी, पिडा, विवंचना दूर करणारे, आपल्याला संकटांतून मुक्त करणारे माझे परमपुज्य श्री बाबा, त्यांच्या विषयी किती म्हणून लिहू! लिहिता लिहिता शब्द कोषाग्रातील शब्द संपतील, लेखणी झरझर झिझून थकून जाईल, पण बाबांची महती संपणार नाही. उमललेले फुल देवाच्या चरणी किंवा मर्स्तकी जाऊन त्याची सेवा करते. तेच जर कोमेजलेले असेल तर ते निर्माल्यांत जाते. त्या फुलाप्रमाणे आपले मानवी जीवन आहे. आपल्या शरीरात जो पर्यंत ताकद आहे, तो पर्यंत आपण झेपेल तेवढी इश्वराची सेवा केली पाहिजे. नाहीतर जीवनाच्या शेवटी अन्य काहीच साधन नाही म्हणून मुखी नामस्मरण! असं व्हायला नको. तेव्हा वेळ संपलेली असते. हृदयाच्या घड्यामध्ये जर भक्तीचा झरा असेल, तर तो घडा भक्ती रसाने नक्कीच भरेल. कुणाचे चांगले करता आले नाही निदान. कुणाचे वाईट तरी करू नये.

श्री साईबाबांची इच्छा असल्या शिवाय आपल्या लेखणीतून त्यांच्या विषयीची अमृतधारा वाहू शकत नाही. आज पर्यंत जे जे निर्माण झाले, मग ते सजीव असो वा निर्जीव! शेवटी सगळे नाशवंत आहे. मला श्री बाबांनी अक्षरशः मृत्युच्या सापळ्यातून बाहेर काढले. म्हणून आज मी हे लिहू शकले. मला हृदय विकाराचा झटका आला. मी सायन रुग्णालयात दोनदा कार्डीओग्राम काढले. तेथून मला के.इ.एम.ला पाठविले. जाताना मी पूर्ण अंगाला श्रीं ची उदी लावली, प्राशन केली व त्यांच्या पुढे उभी राहून प्रार्थना केली की, बाबा, आज पर्यंत तुम्ही एवढे चमत्कार दाखविलेत, मग हया तुमच्या लाडक्या लेकीसाठी हा एक चमत्कार दाखवा. डॉक्टरांनी तपासणी नंतर चांगला रिपोर्ट दिला. त्या वेळचा आनंद काय वर्णावा? तो आनंद साईभक्तच जाणू शकेल.

अशी ही माझी साई माझली तिचे मी किती गोडवे गाऊ! तुकाराम महाराजांनी म्हटले आहे, “सुख पाहता जवा पाडे, दुःख पर्वता एवढे”, मी श्री बाबांना सांगते कितीही दुःखाचे डॉगर कोसळले, तरी ते सहन करण्याचे बळ द्या, मनाला शांती द्या, धैर्य द्या. श्री बाबा आपले पर्वता एवढे दुःख सुद्धा जवा एवढे करतात, पण आपली त्यांच्यावर नितांत श्रद्धा पाहिजे. श्री साईनाथ महाराजांना वंदन करून त्यांच्या चरणी हे पहिले पुष्प अर्पण करते.

साईंसमर्थ

— सौ. सुषमा सदाशिव वङ्गे
नेहरु नगर, कोल्हापूर.

आम्ही पणजीला रहात होतो तेळ्हाची गोष्ट. आमची घरमालकीण साईंभक्त आहे. तिच्याकडे साईंलीलेची पुस्तके यायची. असेच एके दिवशी मी दुपारी त्यांच्याकडे 'श्री साईंलीला' मासिक वाचत होते. अनेक जणांना बाबांचे आलेले अनुभव वाचून मनात श्रद्धा निर्माण होत होती. ते वाचता वाचता मनात आशेचा किरण निर्माण झाला, कारण त्यावेळी माझे पती बँकेच्या ऑफीसर्सच्या लेखी परीक्षेला मुंबईला जाऊन आले होते. तशी परीक्षा अवघड. मनात म्हणाले की, हे लेखी परीक्षा व मुलाखती दोन्ही परीक्षा पास होतील, तर शिर्डीस श्री साईंचरणी भेटून येवू, आणि नवल म्हणजे श्री बाबांच्या कृपेने हे पहिल्या खेपेतच उत्तीर्ण झाले व आम्ही शिर्डीला जावून आलो.

आम्ही शिर्डीला गेलो त्यादिवशी रामनवमी होती. तेथे होत असलेल्या रामनवमी उत्सवाची काहीच माहिती नव्हती. परंतु श्री कृपेने लवकर दर्शन मिळाले. नंतर स्टॅण्डवर नाशिकला जाण्यासाठी उभे राहिले. एप्रिल महिना असल्यामुळे गाडीला बरीच गर्दी होती व भावाचे लग्न असल्यामुळे आम्हाला कोणत्याही परिस्थितीत कोल्हापूरला यायचे होते. एवढ्यात एका अनोळखी व्यक्तीने आम्हाला शिर्डी-कल्याण गाडीची दोन रिझर्वेशन्स आणून दिली. श्री साईंबाबांची कृपा दुसरे काय? म्हणून आम्ही प्रथम नाशिक व तेथून पुढे कोल्हापूरला यावे असे ठरविले. नाशिक स्टॅण्डवरही गर्दी होती. सोबत लहान मुलगी असल्याने खूप काळजी वाटत होती. मनातून श्री साईंबाबांना प्रार्थना करत होतो की, गाडी मिळावी. तेवढ्यात सटाणा-कोल्हापूर गाडी आली. रिझर्वेशन्स असल्यामुळे पुण्यापर्यंत उभ्याने जावे व पुढे दुसऱ्या गाडीने जावे, असा विचार करत असतानाच एक सद्गृहस्थ आले व म्हणाले 'माझेकडे कोल्हापूरपर्यंतची' दोन तिकिटे आहेत. आपणांस हवी आहेत काय? आम्ही आश्चर्यचकित झालो व श्री बाबांचे नाव घेत कोल्हापूरला आलो.

त्यानंतर असे बरेच अनुभव आले. संकटकाळी श्रीबाबांचा धावा करताच ते त्यांच्या भक्ताला कधीही निराश करत नाहीत. अशीच श्री बाबांची कृपादृष्टी आमच्यावर व त्यांच्या असंख्य भक्तांवर राहू दे, ही बाबांचरणी प्रार्थना.

साईराम

— श्री. मिलिंद वसंत वैजडे
अंधेरी (प.), मुंबई.

मी साईबाबांचा भक्त होऊन आज तीन-चार वर्ष झाली असतील. तेहा मी प्रथम वर्ष बी.कॉम.ला होतो. त्यावर्षी आमच्या कॉलेजने एफ.वाय.बी.कॉमचा फक्त २% निकाल लावला. बाकी सगळ्यांना फेरपरिक्षेचा बडगा दाखविला. मला इकॉनॉमिक्स मध्ये री-एकझाम द्यावी लागली. ते मला सर्वस्वी कठीण होते, कारण इकॉनॉमिक्स हा विषय मला अत्यंत कठीण जात होता. मला समजेना की काय करावे ते! दादर टी.टी.ला स्टेशनला लागूनच एक साईमंदीर आहे, त्या वाटेवरच कॉलेज असल्यामुळे अनायासे दर्शन घडत असे. असाच मी निकाल घेऊन साईबाबांना डोळ्यात पाणी आणून आळवत होतो की, मला ह्या वर्षी पास करा, मी शिर्डीला येईन. त्यापूर्वी मी कधीही शिर्डीला गेलो नक्हतो. आश्चर्य म्हणजे, मी त्यावर्षी पास झालो. माझ्या पुढचा व मागचा नंबर नापास होते. त्यावेळी मला साईबाबांची प्रचिती आली. त्यानंतर मी कॅटरीगची परीक्षा पास झालो. हीदेखील बाबांचीच कृपा! बी.कॉम.च्या शेवटच्या वर्षाला असताना मी एकदम निर्णय घेतला की, आपल्याला काही कारकुनी जमणार नाही. म्हणून मी एकदम वेगळे क्षेत्र पत्करलं, चित्रपट व्यवसाय व त्यातील एक शाखा म्हणजे फील्म-एडिटिंग म्हणजे संकलन. एक वर्ष उमेदवारी करून हल्लीच मी यशस्वीरित्या उत्तीर्ण झालो व असोसिएशन ऑफ फिल्म्स एडिटिंगचा सन्माननीय सभासद झालो. त्यावर्षी मी टी.वाय.बी.कॉम. नापास झालो. डोळ्यापुढे सर्व अंधार होता. आता काय करायचं! पण बाबांच्या मनात काही वेगळंच होतं, याची मला आता प्रचिती आली. त्यावेळी बाबांना दोष दिला होता. पण ती माझी चूक होती व नंतर मी मनाला समजावलं की, सर्व होतेय ते साई इच्छेनेच होते. तेहा जे होईल ते शांतपणे पहात रहावे व ह्यावेळी मला गोरेगावचे साईभक्त पू. दिघेकाका यांचे अमूल्य मार्गदर्शन लाभले व आता 'संकलक' म्हणजे फिल्म एडिटर झाल्यावर बाबांच्या लीलेचा चमत्कार मला दिसला.

असाच एक दिवाळीतील अनुभव. आमच्या घरात पूजेचे फार प्रस्थ आहे. आमचे वडील पूजा अगदी साग्रसंगीत करणार. म्हणजे रांगोळीची अक्षरं, अक्षदा, कापूर, आरती इ. त्यामुळे प्रत्येक देवाला गंध लावल्यावर अक्षदा म्हणून तांदूळ लावतात व ते तांदूळ खायला चिमण्या-कबुतरं खिडकीतून आत येतात. वडील आपली गुरुची सोन्याची अंगठी देव्हान्यात ठेवीत. दिवाळी तोऱादर होती व एका रविवारी सकाळी पाहिलं तर देव्हान्यात अंगठी नक्हती. आम्हाला वाटलं कबुतराने कुठे तरी टाकली असावी, म्हणून आम्ही सर्व शोधलं. पण अंगठी काय मिळेना. मग मी डोळ्यात पाणी आणून बाबांची करूणा भाकली की, अंगठी मिळू दे! मी शिर्डीला येऊन शाल चढवीन, असं बोलून गप्प बसून राहिलो. तेहाळ्यात कामवात्या बाई आल्या.

त्यांना सूचना दिली की, झाडू कराल तेव्हा अंगठी बघा मिळतेय का! आणि काय सांगू साईभक्तांनो, त्या बाईला पलंगाखाली कुठेतरी अंगठी मिळाली व प्रामाणिकपणे तिने ती आमच्या सुपूर्द केली व माझ्या डोळ्यात आनंदाश्रू उर्भे राहिले.

एकदा मी चंदपूर जिल्ह्यात आदिवासीच्या भागात भटकायला गेलो होतो. सोबत माझे मित्र अरविंदसर होते व आम्ही वाटाऱ्या म्हणून एका आदिवासी मराठी जाणणाऱ्या तरुणाला बरोबर घेतले होते. असेच आम्ही जंगल तुडवीत होतो, कारण तिकडे अस्वलांचा फार त्रास. आम्हाला बाबा आमटे यांच्या मुलाने म्हणजे प्रकाशने सांगितले की, अस्वला पासून सावध असा. आणि जंगल तुडवायचे म्हणजे पायीच, कारण तिथे प्रवासाची कोणतीच साधनं उपलब्ध नव्हती. मी मनात साईनाम जपत मार्गक्रमण करीत होतो व वारंवार गळ्यातील साईलॉकेटला हात लावीत होतो. तेवढ्यात मला त्या आदिवी मुलाने ढकललं व पुढे धडपडलो. तेव्हा त्याने सांगितले की, सूर्यकांड (Flying Snake) च्या तडाख्यातून वाचलास. हा साप ह्या झाडावरुनै त्या झाडावर उडत असतो. कोणी माणूस दिसला की, बरोबर टाळूवर दंश करतो. दंश झालेला माणूस तिथल्या तिथे गप्पागार होतो. आता त्या आदिवासीला बुद्धी देणारे, त्याची नजर नेमकी त्या सापावर टाकणारे माझे परमपूज्य बाबाच होते, याची मला मनोमन खात्री झाली व डोळे पाणावले.

मी नुकताच एडिटर झालो होतो. हो! एक सांगायचे राहूनच गेले. ज्या दिवशी माझी परीक्षा होती, तो गुरुवार होता. नवरंग लॅबच्या खोलीमधे माझी परीक्षा होती. त्याच्या बाहेर बाबांचा समाधी फोटो होता. गुरुवार हा माझ्या उपवासाचा दिवस असतो. त्यावेळी मला एक चित्रपट मिळत होता व दूरदर्शनिला पण जायचं होतं, व्हिडीयो एडिटिंगसाठी. तर मी बाबांच्यापुढे मनोभावे चिठ्ठ्या टाकल्या व आझा विचारली, तर दूरदर्शनिला जायची आझा मिळाली. मी सिनेमासाठी गेलो नाही आणि आश्चर्य म्हणजे, दूरदर्शनिला माझे स्नेही गोरखनाथ कळू यांनी मला श्री. दत्ता सावंत यांची ओळख करून दिली, ते तिकडे ज्येष्ठ संकलक आहेत. त्यांनी मला एका आठवड्याने यायला सांगितले, आणि माझे काम झाले. मला कळू म्हणाले, ह्या सर्व योगायोगाच्या गोष्टी आहेत, कारण त्यादिवशी सावंत यांचा मूळही चांगला होता. कारण दूरदर्शनमध्ये नेहमी तणावाचं वातावरण असते. मी मनात म्हणालो, ही सर्व बाबांची लीला.

श्रीसाईबाबांचा कृपाप्रसाद

— श्री. शं. ग. सारंगधर
कांदिवली (पश्चिम), मुंबई.

१९५२ साली मी प्रथमच शिरडीला गेलो. त्या वेळी पाहिलेली शिरडी आजच्या शिरडीहून वेगळी वाटली होती. त्या शिरडीचं नातं श्रीबाबा हयात असतानाच्या शिरडीशी जवळचं वाटत होतं.

दिक्षित वाड्यावरून लेंडी बागेस जाताना पाया खालचा रस्ता याद देई, ती सकाळी सकाळीच श्रीबाबांना लेंडी-बागेत जाण्यासाठीचा रस्ता झाडून साफ करणाऱ्या त्या राधाकृष्णआईची. त्यांच्याबद्दल सर्वजण आदराने बोलताना ऐकले. त्या अकाली म्हणजे वयाच्या ३५ व्या वर्षी निधन पावल्या. पण शिरडीतील आपल्या ८/९ वर्षांच्या वास्तव्यात त्यांनी अनेकांना प्रेरणा देऊन त्यांच्याकडून शिरडीचा हळूहळू कायापालट करून घेतला.

श्रीबाबांनी मठ स्थापन केला नाही, गादी निर्माण केली नाही, पंथ वा शिष्य परंपराही सुरु केली नाही. तरीही आपल्या कीर्ती-परिमळाने असंख्य भक्तांना विना प्रचार त्यांनी आपल्याकडे ओढून आणले. सर्व भारत भर किंबहुना जगभर पसरलेला श्रीबाबांचा भक्तपरिवार याची साक्ष देतो.

भक्तांना उपदेश करण्याची श्रीबाबांची पध्दत अगदी आगळी वेगळी होती. त्यात विद्वत्तेचे अवडंबर नसे, वा भक्ताच्या डोक्यावरून वाहून जाणारी जडता नसे. सारा उपदेश गोष्टीरूपाने आणि बोलीभाषेतून व्हायचा की ऐकणारा 'हा' तर आपल्याच आयुष्यातला प्रसंग' हे जाणून चकित होई किंवा खजिल होई व आपले वर्तन सुधारी.

अशा असंख्य गोष्टी शिरडीत अनेकांकडून ऐकल्यावर मी प्रभावित झालो. धन्य ते शिरडीचे जन की ज्यांच्याशी श्रीबाबा बोलले, हसले, वेळी भांडलेही! शिरडीकरांच्या सुखदुःखाशी श्रीबाबा इतके समरस झाले होते की, प्रसंगी त्यांची दुःखे ते आपल्यावर ओढून घेत पण आपल्या भक्ताला दुःखाचा वारा लागू देत नसत!

या सर्व आठवणी मला वरचेवर शिरडीला ओढून नेत. पण दिवसेंदिवस शिरडीकडे भक्तांचा लोंदा वाढू लागला. पूर्वीची मर्यादित निवासस्थानं अपुरी पढू लागल्याने त्यांच्यासाठी नवीन इमारती उभ्या झाल्या. हॉटेल्स, खानावळीची संख्या पण वाढली.

वयोमानाप्रमाणे व वृद्धत्वामुळे तसेच शिरडीतल्या वाढत्या गर्दीमुळे शिरडीला जाणे जमेनासे झाले. त्यातच १९८० साली झालेल्या अपघाताने हालचालीवर बंधने आली. तीव्र इच्छा असूनही जाणे होत नाही. म्हणून घरातल्याच देवघरातील श्रीबाबांच्या प्रतिमेची पूजा करून प्रार्थना करतो. माझी आळवणी व्यर्थ जात नाही. श्रीबाबा अदृश्यपणे पाठीशी राहून संकटापासून सदैव आमचे रक्षण करतात, मागणं

पदरात टाकतात याची वारंवार प्रचिती येते. अलिकडेच आलेले दोन अनुभव याची साक्ष पटवितात.

माझ्या बेडरूमला लागूनच रस्त्याच्या बाजूला बाल्कनी आहे. रात्री मच्छरदाणी बांधताना माझ्या गादीवरील जादा उश्या (एकूण चार) व इतर पांघरूण बाल्कनीतल्या खुर्चीवर ठेवतो. त्या दिवशी पाऊस होता म्हणून खुर्ची बेडरूममध्ये घेतली होती. नेहमीप्रमाणे उश्या, पांघरूण त्यावरच होती. झोप येईपर्यंत फोल्डींग चे अरवर वाचत बसण्याची मला सवय आहे. पण त्या रात्री फोल्डींग चे अरेवजी खुर्ची पुढे तेवढ्याच उंचीचं स्टूल ठेवून त्यावर वाचत बसलो. वाचता वाचता सहज मागे उश्यांना टेकलो मात्र. खुर्चीला मागे टेकू नसल्याने उश्यासह खुर्ची आणि स्टुलासह मी खाली कोसळलो. मोठा आवाज ऐकून घरातली मंडळी धावून आली व मला उठवलं. थोडा मुका मार बसण्यावरच निभावलं.

ओघाला आलं म्हणून असाच आणखी एक प्रसंग आठवला, तो सांगतो. कपाटावरील बँगमधून पुस्तक काढण्यासाठी उभे राहाण्याकरिता पायाखाली स्टुलावर स्टुल ठेवले होते. पुस्तक काढण्याच्या नादात पाया खाली स्टुलावर स्टुल आहे, हे विसरलो. थोड्या वेड्या-वाक्ड्या हालचालीत वरचे स्टुल घसरून स्टुलासह मी खाली कोसळलो. पण यावेळीही मी सहीसलामत बचावलो.

या दोन्ही घटना ज्या बेडरूममध्ये घडल्या, तेथे आमचे देवघर आहे. या देवघरातील देव्हान्यात श्रीसाईबाबांची द्वारकामाईतील मूर्ती आहे. श्रीबाबांनीच मला दुर्घटनेपासून वाचवलं, असं म्हटलं तर वावगं ठरेल का? नाही तर घसरून पडल्याने पाय अथवा हात फँकचर झाल्याचे (विशेषत: वृद्धापकाळी) आपण नेहमी ऐकतो. म्हणून अदृश्यपणे श्रीबाबाच वेळोवेळी संकटात माझ्या पाठीशी राहून माझं रक्षण करीत असतात, याचे अशा प्रसंगाने मला प्रत्यंतर येते.

आता माझ्या प्रार्थनेप्रमाणे माझे मनोरथ पूर्ण केल्याचा हा एक ताजा अनुभव:

माझा धाकटा नातू मार्च ८७ च्या शालान्त एस.एस.सी. परिक्षेला बसला होता. शालेय जीवनात ५/६वी इयत्तेपासूनच्या अभ्यासातील त्याच्या प्रगतीवरून गुरुजनांची त्याच्यावर मोठी मदार होती. त्याने परिक्षेकरिता मेहनत पण खूप केली. कुठल्याही खाजगी कलासला तो जात नव्हता. पण गुरुजनांच्या मार्गदर्शनाखाली त्याने तयारी केली. त्याच्या कष्टाला श्रीबाबांनी सुयश द्यावं म्हणून रोज पूजा करताना मी प्रार्थना करून श्रीबाबांपाशी मागणं मागत असे की, त्याला गुणवत्ता यादी (Merit List)मध्ये पास करावे. श्रीबाबांनी माझ्या प्रार्थनेप्रमाणे त्याला गुणवत्ता यादीत २० व्या क्रमांकावर पास करून माझे मनोरथ पूर्ण केले. त्याच्या गुरुजनांना व मित्रांना इतका आनंद झाला की, त्यांनी त्या दिवशी शाक्ते फटाके वाजवून दिवाळी साजरी केली. कारण त्याच्या ह्या यशाने त्याच्या शाळेला हे यश प्रथमच प्राप्त झाले.

श्रीसाईबाबांचा असाच कृपा-प्रसाद सर्व भक्तांना लाभो, हीच त्यांच्या चरणी प्रार्थना आणि एवढेच श्रीबाबांपाशी मागणे!